

CONSILIUL
JUDEȚEAN ALBA

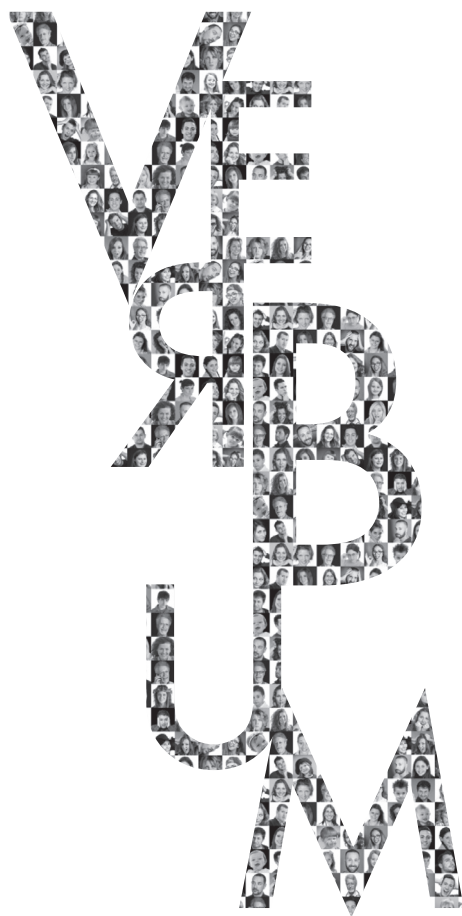
BIBLIOTECA
JUDEȚEANĂ
„LUCIAN BLAGA”
ALBA

SCRIE!
VINO!
PREZINTĂ!
PUBLICĂ!

antologie

VOLUMUL 05

SCRIE!
VINO!
PREZINTĂ!
PUBLICĂ!

CONSILIUL JUDEȚEAN ALBA
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „LUCIAN BLAGA” ALBA

VERBUM

a n t o l o g i e
CERCUL DE SCRIERE CREATIVĂ VERBUM

V O L U M U L
05

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Consiliul
Județean Alba

Ion Dumitrel
Președinte Consiliul
Județean Alba

Biblioteca Județeană
„Lucian Blaga” Alba

Silvan Stâncel
Manager Biblioteca Județeană
„Lucian Blaga” Alba

8.3 Antologia Verbum – proiect editorial în vederea identificării, promovării persoanelor creative, participante la proiectul *3.19 Verbum*, prin realizarea, editarea, tipărirea, distribuirea antologiei *VERBUM* pentru audiența generală.

EDITORI:
Manager, Irinel Merlușcă
Redactor, Georgiana Chiratcu

CORECTURĂ:
Georgiana Chiratcu

COORDONATOR:
Luiza Pop și Ana Maria Pienar

**DESIGN •
TEHNOREDACTARE:**
Editura Creator

ISSN 3061-4325 • ISSN-L 3061-4325

© **EDITURA CREATOR**, 2024

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
E-mail: contact@edituracreator.ro
Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România
Tel.: 0268 477 799
E-mail: office@lbrlis.ro

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **LBRIS**

SAVU POPA

CÂȚI PRIETENI, ATÂȚEA POVEȘTI

Am avut prilejul și bucuria să particip la câteva ședințe ale Cercului de Scriere Creativă Verbum, care se desfășoară sub egida Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” din Alba Iulia. Și, în urma lecturilor celor de față, a discuțiilor dinamizate de un suflu tineresc, dar și a unui neostoit și inedit schimb de idei, să mă simt mai îmbogățit spiritual și creativ, deopotrivă.

Tonusul și verva participanților, unii dintre ei prezenți în mod constant, de la momentul punerii pietrei de temelie a proiectului și până în prezent, grila de lecturi, diversă și, de fiecare dată, topită în tiparele sensibilității, ale argumentului și curiozității intelectuale sunt câteva dintre puținele caracteristici care invită la desfătare și la turarea motoarelor curiozității și ale empatiei, pe oricine dorește să participe, creator literar sau nu, la o astfel de întâlnire. În care, de ce nu, textul devine pretextul comuniunii de idei și de sentimente, apropierii dintre spirit și literă, dintre lectură și creație.

Verbum se desfășoară în ultima zi de joi din fiecare lună, atât la Alba Iulia, cât și la Cugir, adunând tineri și nu numai, din ambele comunități. Participanții sunt joviali, îndrăzneți în expresie literară și în abordarea unor tematici diverse, autori de versuri, proză, eseu sau literatură pentru copii, unii dintre ei deveniți și confirmați ca autori de volume publicate la edituri semnificative din țară, alții, prezenți, așa cum este firesc la început de drum, în diferite antologii sau reviste de prim-plan în peisajul literar, actual. Cu toții, în schimb, par a fi curioși, dornici de a persevera, de a-și rafina spiritul de reflecție și de curiozitate intelectuală și, nu în cele din urmă, de a încheia actul de căsnicie dintre *slova de foc* și *slova făurită*, ca să amintim ideea de nuntire inefabilă pe care Arghezi o proiecta, la nivel metaforic, asupra creației artistic-literare.

Nu întâmplător, musafirului de *Verbum* sau aspirantului la recunoașterea valorică a operei propuse lecturii, dezbaterii sau interpretării, li se potrivesc un proverb persan care sună astfel: *Cine vorbește seamănă, cine ascultă culege*. În cadrul cercului de scriere albaiulian, scriitorii de toate vârstele sunt semănătorii grăunțelor unei anumite culturi clădite cu pasiune și talent, care, cu siguranță, va face să rodească ogorul minții și al sufletului celui care ascultă.

Antologia de față are un rol special, aparte. Precum un zid de peșteră care adună numeroase desene rupestre, și această carte colecționează desenul rupestru al sensibilității, pe alocuri, ingenu, al cristalizării unei voci, unui gând, unei perspective sau simțiri anume, al explorării hărților de idei, sentimente, viziuni ale fiecăruia dintre cei antologați. Dintre autorii tineri, pe unii dintre ei îi cunosc fie din cadrul recitalurilor publice, prezente tot mai des în cetate, fie din paginile revistei *Discobolul* sau de pe anumite pagini virtuale de literatură. Un suflu tineresc și o vervă imaginativă, din ce în ce mai nuanțată, regăsim în textele Daliei Rădac, Elenei Marica, Giuliei Oneț, Biancăi Crișan, în textele lui Răzvan Fugaciu, lui Ioan Alexandru Morar sau

Casandrei Ioan, cea din urmă prezentă cu un volum de versuri, matur și sensibil, apărut la Editura Cartea Românească a Uniunii Scriitorilor.

De asemenea, direcția cenaclieră nu vizează doar un singur palier al scrierii creative, lirice sau epice. Prin prezența romancierului Lucian Dragoș Bogdan, destul de cunoscut publicului amator de lumi dintr-un viitor al anticipației, cenaclul a încercat să cultive și gustul unei literaturi științifico-fantastice, de bună calitate, întemeiată pe dezbateri sau lecturi selectate din bogăția acestui gen literar, atât de cunoscut.

Multe ar mai fi de spus. Tind să cred în ideea de continuitate valorică și umană a acestui proiect de tradiție, găzduit de unul dintre cele mai primitoare și creative spații culturale de la noi, cel al Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba. La final, o lecție de literatură, oferită de către Oscar Wilde, care afirmă că „literatura anticipează viața”. Aceasta nu copiază, neapărat, realitatea, cât „o modelează către sensul și țelul ei”.

Savu Popa,
scriitor

Adela Filipan

(Adeline Mondevous)

Data și locul nașterii: 20 februarie 2006, Alba Iulia, România.

Studii: Colegiul Economic „Dionisie Pop Marțian”.

Profesia/Ocupația actuală: Elevă.

Alte activități pe plan cultural:

- Participarea la concursul „Tales of Words”(2021), publicare în revista „Lumină Lină” 4/23;
- Voluntariat în cadrul liceului și Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba;
- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

Capitolul I: AL PATRULEA CEAS AL MORȚII

[...] Trecusem în zbor sala, neobservată până atunci de vreun spectator plictisit care să-și fi umblat privirile spre tavanul grandios. Pacitti acaparase privirile de la primele acorduri, ca și când i-ar fi mustrat din lipsă de atenție, căci alții care și-ar fi dorit să audă și nu aveau oportunitatea ar fi implorat și după cel mai scurt acord, fie el minor sau major. Evenimentul din seara aceea înecată în smoolă era susținut sus și tare în acord major. Cel care ținea controlul asupra operei nu era muzicianul, nicidecum instrumentul pe care-l mânuia de sub bărbie. O sfoară rigidă îi înconjura gâtul de câțiva ani buni încoace. Nu era văzută de ochii lumii, nici măcar de ai lui, dar era simțită și îl rodea de fiecare dată când se trăgea bațjocoritor de sfoara aceea.

Era vină. Un lanț încolăcit de conștiință în jurul gâtului. Și-l rodea, ca și când fiecare zală ar fi fost încinsă.

Când l-am cunoscut prima dată pe Nerio, l-am surprins luptându-se. Nu se lupta pentru sufletul său, nici măcar pentru scena pentru care tânjise luni bune să o domine doar el pentru o noapte întreagă.

O ultimă noapte. O ultimă notă. O ultimă față și un nume ce-i pecetluseră buzele.

Un hohot de mai că nu-l puteam percepe, fiind scos din străfunduri pe care nu le vizitasem înainte.

Un nume simpatic pe care nu-l reținusem de la ferestre, ci din propria lui șoaptă. Ultima lui șoaptă, spusă cu atâta mândrie și atâta părere de rău înainte să i se taie răsuflarea în definitiv.

Și dus a fost. [...]

Capitolul II: DUPĂ VOIA CERURILOR

[...] Căci privindu-l din acel unghi, așa tânăr și neieșit din scorbura sa, era temător de ce avea să audă, însă ținea să ascundă toate acelea pentru a păstra autoritatea. De cel care își savura ceașca de ceai depindea cum va decurge pacea lui pe mai târziu, ani buni mai târziu.

– Cerurile l-au chemat pe tatăl tău astă seară. Îmi pare rău, *Alfio*.

Nu-i spusese de ce suferise, doar că a fost chemat. Nu-i spusese de lanțul acela de vină, doar cine se presupunea că-l ținea. Nu spusese cum cânta înainte să i se taie aerul definitiv, nici cum l-au căutat de averi prin buzunare, nici ordinul de a nu chema doctorul din criză de timp și interes.

– Dar s-a gândit la tine, micule *Alfio*. S-a gândit la tine până în ultima sa clipă de glorie.

Îl priveam acum pe cel care-l chemasem micuț, cum se apropie de mine, cât pe aici să mă surprindă. Privea spre tei derulând cu mintea înapoi spre o amintire prăfuită din colțul cu memorii. Colț pierdut de lume unde tatăl său își lăsase amprenta. Mă retrag între frunze lângă o pereche de sfori care susțineau o scândură îndeajuns de lată pentru a ține loc de leagăn. Îl simțeam stăruindu-mă cu privirea și cu sufletul legănându-se într-însul, într-o toamnă apusă, cu tatăl său împingându-l de la spate și răsând pe seama copilului care încerca să se urce în picioare pe leagăn. Treceam rar deasupra grădinii lor de când Gianna apuse, cel puțin odată cu primăvara și toamna, înainte să plec spre meleaguri mai bune. Nu-i auzisem numele, ci îi văzusem doar chipul, cu zâmbet rar, dar drept, cu ochi licărind și o clai

poznașă de păr care-i acoperea ochii. Toate apuseseră odată cu mama, odată cu zâmbetul.

Avea toate motivele să-l considere un fiu; Antoni mai era singura rudă în viață care se interesase de Alfio și care avea să-l vadă crescând până la maturitate.

— Tatăl meu nu mi-a transmis nimic înainte de spectacol?

Își menținea încă privirea spre leagăn, mâinile jucând pizzicato pe corzi.

— Ce vrei să spui cu asta?

Antoni revizua vag ce ar fi trebuit să-i scrie bătrânul Nerio fiului său. În haine nu-i găsiseră nimic, nicio hârtie semnificativă care să-i justifice îngrijorarea fiului, nici bani promiși într-un plic mototolit.

Se făcu că îl ignoră, ca și când nu i-ar fi înțeles întrebarea.

— Maturitatea trebuie să-ți fie scuturată de undeva și eu voi scoate din tine ceea ce tatăl tău nu a apucat.

— Refuz. Răspunde-mi te rog la întrebare.

— Joci dur, tinere, dar ești incapabil fără mine. Am vorbit deja cu groparul, peste trei zile îți vei vedea tatăl pentru ultima dată. Îți voi angaja un profesor particular și vei începe să studiezi acasă, filozofie, latină și geografie în principiu.

Ar fi intenționat să întrebe de muzică, marea lui plăcere, dar unchiul i-o luase în față și cu acest aspect.

— Muzică vei urma în continuare, după dorințele răposatului meu cumnat, bineînțeles. E o mare artă, nu-ți pot lua singura pâine de la gură pe care ai putea să ți-o fabrici. Dacă pomul tău e prosper și va da roade, gândește-te prea bine cum să le cultivi. Te am eu în grijă momentan, dar nu pentru o viață. Va trebui să te descurci singur.

— Deja o fac excelent, unchiule.

Antoni se întoarse ridicând indignat din sprânceană.

— Fiule, am partituri lipite pe tălpi, iar ceașca din care mi-ai dat să beau avea praf de un deget. Ca să nu mai menționez că până și ceaiul era deplorabil. Să nu ai nicio grijă, o voi trimite pe Claudia zilele următoare să pregătească casa pentru oaspeți. Până atunci propun să compui ceva în memoria lui. Vor avea bocitoarele mai multe motive de a plânge după.

Făcu un pas mai mare pentru a evita să calce arcușul rupt.

— Îmi ești dator, sublinie Alfio înainte să-l lase singur.

Alfio încă privea teiul cu vioara în mână. Antoni îl privi de la intrare sfidător. Inversase locurile atât de natural și de isteț încât nu se abținu să nu scoată un hohot înainte de a închide porțile sanctuarului său.

— În locul tău mi-aș repara arcușul și mi-aș pleca privirea. De acum tu ești stăpânul. Demonstrează-mi, ai toată viața la dispoziție.

Capitolul III: O NOAPTE FURTUNOASĂ

[...] Alfio adoptase o poziție de drepti, cu mâinile la spate, în fața marelui portret ca și când s-ar fi pregătit să primească ordine. Buclele fragile le moștenise din plin din partea tatălui, care, în vremurile de odinioară, își purtase cu făloșie podoaba castanie, podoabă care se argintase inevitabil. Chipul măsliniu și blând, păstra cu el profesionalismul unui violonist credincios viorii pe care o ținea grijuliu rezemată în poală. Cu capul drept, ușor îmbujorat, privea optimist spre dreapta lui, așteptând probabil de la pictor chiar și cel mai mic semnal pentru a se mișca și de a cânta în voie.

— Vincenzo, tu ce vezi aici?

— Pardon? Ah, la tablou vă referiți. Ei bine, văd un tânăr pempant, din ce observ gusturi rafinate în materie de îmbrăcăminte. Poate ceva mai multă culoare l-ar fi avantajat...

— Altceva în afară de haine?

Părea că îl pune la încercare. Cerea o pânză care să-i transforme amalgamul de idei într-una singură. Cu nădejde se agățase de prezența majordomului pentru a obține morala finală.

Tonul vocii i se îndulci îndată și reluă descrierea vorbind cu adevărat din adâncul sufletului.

— Un om puternic și încrezător în forțele proprii. Un talent nemărginit care și-a croit arta cu mare virtuozitate, dar în folosul armoniei Italiei. Fie iertat, acolo unde l-au statornicit Cerurile, și se aplecă încet în fața portretului.

— Privește spre cel care mi-a fost cândva tată. Hainele-i lipsesc, tinerețea i-a fost luată, un fapt inevitabil în viață, dar uită-te mai atent, Vincenzo! Uită-te ce a putut dobândi!

— Vă referiți la instrument? Cu siguranță, un exemplar cu adevărat rar care în mod normal și firesc revine moștenitorului domeniului cât și a tezaurului răposatului. Doriți să trimit o scrisoare operei din Milano pentru a revendica bunurile tatălui dumneavoastră?

Odată cu trăsnetul, feciorul se întoarse pe călcâie cu vioara tresărind.

— În mod firesc, toate aceste aranjamente ar fi trebuit discutate și stabilite încă de acum trei nopți, de la locul incidentului, de cel care și-a asumat deplina responsabilitate de a-mi livra vestea personal. Tocmai asta *nu* am de gând să te rog. Voi dobândi, prin forțe proprii și independente, o vioară de același calibru, poate chiar mai bună! Voi trimite după avuția tatălui meu *după* ce voi avea în posesie ce îmi doresc. Lovi încetișor cu vârful arcușului colțul tabloului și continuă: Tânărul pe care tocmai mi l-ai descris,

a plecat neavând nimic. Lovi accentuat, tresărind și opera de artă și majordomul. Când 'colo eu am tot și în același timp nimic al meu. Iată-ne, așadar, aici. [...]

Capitolul IV: O FERICIRE ȘI UN CHIN

[...] Atenția lui pentru partitură nu mai prindea același farmec. Nu atunci, în spatele acelei tufe de clematite ruginite. Privirea îi juca în gol, recitind absent titlul operei. Nu se clinti, încerca să simtă. Așa că își închise ochii. Frunzele foșnăiau unele în altele, ca o ceartă acidă care condamna vântul pentru lipsa de maniere. Pe lângă foșnete, tăișul veninos al acelei pale surprinzătoare îi tăia fața cu deplină plăcere.

Unde ar fi trebuit să fii și unde ai ajuns să stai. E vina ta dacă mă lași să te răscolesc.

Din contră, îi plăcea să fie răscolit de acei flori, ba mai mult, florii însăși erau și ei răscoliți de pe spinarea lui. Strângea de mânerul genții de teamă că s-ar putea să amorțească, stând acolo, neclintit.

Îndată, un freamăt însuflețit îi dezmoțîi auzul și se întoarse ghidat de vânt spre sursă. Nu-și descoperi pleoapele, nu și-ar fi permis ochilor să vadă. Ascultă în acea liniște cum e zguduită de acel murmur stărnit de libertatea din jur. Nu se clinti și doar își închipui ce forme supraomenești ar lua aceasta. Cum ai putea, așadar, doar să-i permiți unei asemenea rarități, care nici nu ar putea fi posibil imaginată, să-ți pătrundă delicat în minte fără ca măcar să ochești un ochi spre acea imagine pe care ai putea s-o captezi pe viață în memoria ta?

Alfio, cu toate acestea prezente, cu fiecare murmur realiza că dacă s-ar încumeta să o privească, lumea i s-ar fi dat peste cap. Timpul unei realizări firești, nu se putea abate de la ceea ce a fost disciplinat de acasă.

— Pleacă, nu ești reală. N-ai ce căuta aici, își șoptea sieși, atât de încet de parcă i-ar fi fost rușine să recunoască.

Însă pentru un slab muritor de rând ca el, acela era adevărul în care alesese să trăiască.

Îndată vocea i se dilată și formă din aceasta vise și scenarii la care avea să contemple cu vioara la umăr în noaptea aceea. Măcar atât și-a permis să „fure” de la ea, amintirea mieroasă și caldă a unei voci scăpate din cine știe ce lad. Nu i-ar mai fi dat drumul acelei reverii; s-ar fi întors pe călcăie și s-ar fi închis din nou în casă până ce i-ar fi ajuns la înălțime, deși se aștepta din capătul locului că nu va reuși. Însă coloana sonoră din mintea lui îl ademenea spre o cale întoarsă. Îl obseda ideea că va crea ceva nou încât dădu uitării sursa. [...]

CAPITOLUL V: EVADAREA PRIMEI PRIVIRI

[...] Alfio strâmbă din nas și se întoarse la partituri. Fu condus într-un salonaș radiant, cu lumină caldă de culoarea chihlimbarului. Își așează vioara pe obișnuitul său fotoliu verde-albăstrui, cu mânere lucioase și spătar imprimat unde profesorul își asista cu sollicitudine eleva. În stânga, o masă ovală cafenie era poziționată în fața unor geamuri imense care permiteau accesul la vasta livadă a familiei. Iedera curgea alene în exterior pe colțurile grandioase iar Alfio, de doi ani încoace nu se plictisise încă de această

încăpere. Tânărul se trezise singur, ochit de soare dinaintea naturii calme din spatele geamurilor. Vântul îi şuiera și acum să mai cânte. Vioara îl privea din scaun, așteptând momentul când stăpânul se va întoarce să o cuprindă ca în alte dăți.

Adierile mistuitoare răscoleau cât să agite spiritele între ele. Precum valurile unui ocean, care deranjează nisipul și tot ceea ce deține, alege ce să poarte cu el în adâncuri. Știe că nu va readuce la suprafață decât prin mijloace miraculoase acele scoici pe care lumea tindea să le culeagă. Iată, printr-un mod miraculos, ochii lui țintiți spre acel peisaj magnific, cu o dâră potrivită de lumină care să-i facă plăcere contemplării lui, valul reîntoarce înapoi o scoică de mult uitată pe fundul oceanului. Una emblematică, așa putea spune, un déjà-vu al recunoștinței.

— Signor, ia loc. E plăcerea mea să am în propria casă un muzician de talia ta.

— Sunteți prea amabil, mărite Pienovi.

— Unde am mai auzit eu replica aceasta? Cugetă acesta cu voce tare. Ah, iată că nu-mi amintesc. Pesemne sceneta de săptămâna trecută mi-a fixat în minte câteva replici fără importanță. Cum am spus, ia loc, pofteste, nu te sfii. Te uiți la prăjiturile? Servește, chiar insist. Soția s-a deranjat să le facă. Sunt cu nuci, din acelea crescute în livada mea. O încântare pentru simțul uman, nu-i așa că-mi dai dreptate?

În realitate, ceea ce ochise atunci fusese pianul impresionant din mijlocul încăperii, cu un șfeșnic ornamental pe margine. Lumânările zăceau într-însul pe jumătate arse.

Din politețe și umilință, gustă biscuiții seci și se arată de acord privind comentariile făcute anterior.

— Nu-mi place să fac introduceri care necesită încălcări împopoțonate de vorbe. Rangul mă obligă să am un vocabular demn de imaginea pe care o reprezintă, dar în realitate țin să

mă cred unul de-al vostru. Om simplu, de la țară, cu micile lui preocupări care dorește să încânte atmosfera, care cunoaște valoarea adevărată a muncii.

— Tocmai v-ați contrazis, signor.

— Pardon?

Alfio inspiră aer adânc și își împreună mâinile, pregătit de atac.

— Ce ar fi să începem cu scrisoarea pe care mi-ați trimis-o acum câteva zile.

Ochii îi scânteiară de plăcere observând îndrăzneala tânărului.

— Să facem după voia ta. Da, într-adevăr le am pe toate la casa mea, mai puțin un muzician.

— Cum vă explicați atunci că aveți un pian în sufragerie?

— O moștenire mai veche de familie m-a înduplecat să-l păstrez. Era o mătușică incredibil de pasionată, n-ar fi suportat gândul să ajungă pe mâini străine. Așa că l-am folosit pe post de ornament. Nu aveam abilitățile necesare însă de-a lungul tinereții mi-am format o deprindere excelentă, aș putea să adaug. Cred că știi și tu, datorită de a impresiona o nimfă nu întârzie niciodată să apară.

— Nu-mi este cunoscut acest sentiment.

— Desigur, tatăl tău, fie iertat, și-a întâlnit dragostea printr-un șiretlic comic, cu riscurile lui, dar muzica ți-a adus părinții împreună. Acest fapt nu-l pot nega.

— Ne abatem de la subiect, signor.

— Desigur. Fiica mea, pentru ea te afli aici. Intenționez să tratez regește serviciile tale de violonist. Bineînțeles, dacă ești interesat de propunerea pe care ți-am făcut-o, porțile mele îți vor rămâne deschise, indiferent de circumstanțe.

Și scăpă scoica înapoi în oceanul tulburat. [...]

Capitolul VI: UN VIZITATOR TREMURÂND

[...] Corzile tremurau sub presiunea degetelor, formând note. Notele, sub forma lor vădită, dădeau viață unor triluri.

Să auzi un ropot de viață dăinuind într-un peisaj macabru, unde crivățul, dezlănțuindu-se, trimite tot ce e blând în repaus, nu-ți rămâne decât să găsești în ceea ce ți-a fost așternut ceva plăcut ochiului și simțului. Căci într-adevăr, iarna există în lume pentru a lăsa loc de nădejde încât să poată renaște mai târziu. Și oare lumea nu-i împărțită așa cum se cuvine? Rânduiala cade ca jumătate din an să fie zâmbet și căldură iar cealaltă se pregătește să moară. Ori demersul unei vieți muritoare puțin se lasă influențată de starea proprie a unor anotimpuri.

Frigul însă nu-i prindea bine. Se lăsa distras de muzică, iar florii de iarnă se transformaseră deodată în ochii lui Alfio în inspirație.

Mă uitam la el ca la un leu nestăpânit în cușcă. Nu era prima dată când îl zăream în asemenea ipostază. Cu vioara la umăr, arcușul atârănând în cealaltă, se învârtea în cerc chinuit cel mai probabil de o pană de idei în mijlocul prestației.

Cine era sursa a ceea ce-l oprea? Căci privea insistent focul ce ardea strașnic și parcă o lumină, o idee, o scăpare de moment, îi invadară pupila. Ceea ce normal ar fi trebuit să rămână la o mărime minimă la contact cu focul, însă natura ideilor care îl străbăteau îi topiseră punctișorul negricios și-l dilatară suficient cât să-mi dau seama ce anume se întâmpla.

Își feri privirea de la foc, ca și când i-ar fi fost dat cu jar în ochi. Ca și când presimțea și mă zărise cu coada ochiului.

Ca și când sclipirea aceea din ochi era o înaltă rușine pentru sufletul lui.

— *Fă-ți un favor și nu te mai amăgi.* Asta ar fi trebuit să-mi transmiți, Vincenzo.

Se aud bătăi tremurând la geamuri înghețate bocnă. Legănam nucile dintr-un colțișor în altul a ferestrei. Ceea ce pentru mine era o tentativă de a-l face atent și la altceva în afară de vioară și arcuș, pentru el era, dacă vă puteți imagina sau nu, luminița de la capătul tunelului.

Îndată, tânărul își lasă monologul neterminat în beznă și se concentrează pe bătăile mele clandestine în care nu regăseam nici cel mai mic farmec. Pentru numele Cerurilor, mă chinuiam din răspuțeri să-i readuc armonia în această perioadă sumbră!

Ce s-o fi întâmplat cu adevărat înăuntru, nu aveam să aflui prea curând. Continuam, în fine, să bat. Trupul meu plătând nu fusese conceput pentru condițiile la care mi-a fost dat să mă expun. Simțul datoriei mă umplea de căldură, și țin să cred că înțelegeam tot mai tare ceea ce Alfio îndrăznea să folosească împotriva gerului.

Haina mi se învinețise, devenise indigo, dar nu mi-aș fi permis să mă las învinsă de soartă. Din spatele geamului începusem să aud din nou triluri, unele mai vâjnoase ca cele de dinainte de venirea mea. Fără să-mi dau seama atunci, îl agitaseam. Ori poate se întâmpla fix opusul a ceea ce orice om ar fi crezut dacă i-ar bate noaptea la geam.

În ultimul ceas din acel an, țineam să insist să-l cunosc, să-i pătrund puțin câte puțin din existența mea în perimetrul restrâns pe care îl păzea cu strășnicie. Nu sesizasem atunci, nu din cauza geamurilor bocnă. Nu-l puteam avea așa ușor. Instrumentul de care era legat părea că-i pecetluisese deja inima.

Ce șansă aș mai fi avut eu?

Ce șansă ar mai fi avut *oricine* altcineva?

Capitolul VII: ZVÂRCOLIRE ÎN CER

[...] — *De cât timp te zbați?*

Poetic sau nu, găsiseram întrebarea una demnă de a fi dezbătută de minți intelectuale. Genul care ar putea fi abordată din unghiuri diferite de cel de bază. Sensul figurat al acelei întrebări avea să mă fascineze la fel de tare ca sentimentul de frustrare. Eram de neînțeles oricărui grai viu vorbit.

M-am lăsat preluată de palmele ei moi și cuibărită într-o eșarfă de mătase vișinie, de culoarea vinului. Se mișca cu finețe, și tot cu finețe îmi presară mai la distanță de cuibușor câteva firimituri din ce a rămas dintr-un cozonac cu nucă. Ironia sorții dulce îmi zâmbea.

— Privește, voalul cenușiu al unei fantome zace mort pe boltă!

— Un suflet s-a dezgolit, s-a săturat de lume.

Nori cenușii pluteau răsfirați pe cerul negru când geniul ei artistic mă pusese din nou pe gânduri. Înmărmurită se holba la ei, iar eu la semnificația pe care le-a dat-o. Să-i fi răspuns la întrebare acum, o întrebare acum retorică, fiindcă nu aștepta neapărat un răspuns din partea mea. Vrând, nevrând, găsise o asemănare între cele două.

— Cei ce se zbat, cei ce luptă, trag și nădăjduiesc până se leapădă în monotonia care le-a fost prescrisă de ceea ce presupun ei un destin de care au fost legați și pe care nu-l vor putea schimba fiindcă „așa le-a fost scris”. Aceia sunt oameni. Aceia sunt oameni care *doar* există. Sunt oameni muritori cu trupul, și nemuritori cu sufletul în Ceruri. Ori în artă, cei ce se zbat și suferă, nu scapă fără a se alege cu ceva din acea zvârcolire. Aceia sunt tot oameni. Aceia sunt oameni care dau frumusețe

vieții. Muritori cu trupul, nemuritori cu sufletul aici și în Ceruri. Precum eroii, precum legendele, precum savanții și intelectuali, aventurierii de peste mări și țări, precum preoți și Sfinți, învățați și cărturari, meșteri și filozofi, interpreți, dansatori, compozitori, scriitori sau desenatori, și uite că ajungem în sfera din care am plecat. Căci nu trebuie să fii neapărat artist dacă vrei să-ți pui amprenta pe acest pământ, care își capătă nuanța, nu sensul, datorită acțiunilor noastre de a găsi frumosul. Sensul ni-l descoperim individual, căci a trăi e un lucru mareț. Am trăi mai bine dacă îi deslușim sensul rotației? Nu s-ar mai mișca planetele dacă nu le-am cerceta? Nu s-ar mai alinia stelele pe boltă dacă nu am compune despre ele? E o nevoie proprie de-a noastră, căci îndrăznesc să mă numesc ceea ce se spune în toată puterea cuvântului, un artist. Și o susțin, căci știu ce-mi sălășluiește aici, și arătă spre tâmplă.

Refăcută pe jumătate, mă cocoș la inima ei.

Căldura din zâmbetul acestei ființe de aur peste care dădusem, mă încălzea mai repede și mai sigur decât oricare altă eșarfă scumpă din cel mai fin material peste care puteai da în magazinele din întreaga Italia.

Capricioasă, căci așa am interceptat schimbarea de subiect, alcătui un monolog care pesemne fusese aprins de un alt gând aleatoriu ce-i zburdase prin minte.

— Nu sunt eu de nasul nimănui. Cine să agreeze toate câte le am? Cu pantaloni în loc de rochie, și cugetările pe care le am, cine să asculte? Cine să le înțeleagă? Cine să mă înțeleagă? [...]

Adina Maria Oarga

Data și locul nașterii: 15 septembrie 1977.

Studii: *Facultatea de Litere, UBB, Cluj Napoca, secția Română-Engleză, an absolvire 2001.*

Profesia/Ocupația actuală: *Profesor de limba engleză la Școala „Mihai Eminescu” Alba Iulia (din 2001 până în prezent).*

Activitate literară: *(scriu poezii doar de 3-4 luni).*

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

LATENȚE

Sălășluiesc în noi lumi nenăscute încă,
Celeste universuri și-adânci întunecimi
Cu vise nevisate și focuri neaprinse,
Cu doruri ce dorm încă-n a minții-adâncimi.

Și mai purtăm în suflet cântece necântate
Ce izvorăsc din sfere de dincolo de vis,
Cuvinte nerostite ce-așteapt-a fi purtate
Pe-aripi de poezie și pagini de nescris.

Dosim în subterane și patimi netrezite
Și crime necomise și gânduri ce-otrăvesc,
Dorințe de putere, instincte neîmblânzite
Multiple măști și roluri ce-n noi se războiesc.

Cum să păstrăm balanța când între dulci speranțe
Și negre disperări adese-agonizăm?
Când ne trudim sisific ca vise despre viață
Și vise despre moarte în noi s-armonizăm?

ZIDUL

Sunt un zid alb din piatră
M-a plăsmuit la marginea unui oraș
Un meșter.

Visam să fiu zid de sufragerie
Împodobit cu tablouri și animat
De o viață de familie.
Dar totul s-a sfârșit
Când meșterul a fost părăsit.
Părăsit sunt și eu de-atunci....

Pe-o latură mă străjuiesc bălării și-o mlaștină
Pe alta, un drum neasfaltat, plin de gropi
Ce duce spre o crâșmă rău famată.

Urăsc ploile.
Ploile sfarmă bucăți din mine
Și mă dezgolesc de veșmântul alb
Și mă subțiază.
Bunăoară, a crescut în mine-o gaură imensă
Prin care
Imaginea de-aici se scurge în imaginea de dincolo.

Am un anturaj trist și degradant
Pe mine-și revarsă viscerele
Homeleșii turmentați
Și se ușurează câinii vagabonzi.
Și-s tatuat pe latura sudică
Cu un peisaj feeric de natură
Care se potrivește, scuzați-mi expresia,
Ca nuca-n perete.

Mă visam zid de apărare
Într-o cetate antică, grecească
Ornat cu coloane dorice și-nflorituri corintice,
Un edificiu de cult, decorat cu inscripții
Și basoreliefuri și mozaicuri multicolore
Ilustrând scene victorioase de război
În care eu, zidul cel viteaz,
Țineam piept armatelor persane.

Deh...

Ambiții nu mai am, dar am o speranță
De-or fi să treacă anii peste mine:
Să nu mă prăbușesc de tot
Să mă-mpodobescă
Plante, mușchi, flori și furnici
Să dispar ca zid...
Și să mă imprégnez cu VIAȚĂ!

AUTOPROTECȚIE

În mine, sălbăticia dezvoltă rădăcini tot mai adânci
Pielea-mi devine scoarță protectoare
Prin care mai pătrund doar mângâieri.
Ochii mi-au devenit opaci
Mai zăresc doar raze de soare și azur.
Iar prin urechi se mai scurge-n mine
Doar cânt de păsărele.
Glasul mi-a amorțit de tot
Buzele, aproape-nțepenite,
Mai articulează când și când
Un „Mi-e dor!” aproape stins.

Mă reduc la esențe.
Oare ce voi fi când voi dispărea de tot?

CERERE

Să-mi dați un colț de lume
Unde tăcerea cântă
Și păsările-n ramuri
De cedri și de brazi.
Cu stânci muiate-n soare
Și-o vale șerpuindă
Cu zări scânteietoare
Ce le visez de azi!

Să-mi risipesc trecutul
Precum cenușa-n zare
Pe crestele golașe
Și să mă nasc din nou.
Să simt ca prima oară
A vântului chemare
A brazilor mireasmă
Și-al stâncilor ecou.

Și-acolo-n colț de lume
Să redescopăr viața
În magice esențe
Și nesfârșit frumos
Iar sufletu-mi să-nvețe
Iubirea și speranța
Să creadă-n nemurire
Și-n tril miraculos!

CONTRAST

Alegăm gâfâind într-o lume nebună
Reduși la dorințe și valori intrinseci
Zile la rând și nopți fără lună
Țesem iluzii, dar visele-s reci...

Căci sufletul bietu-a rămas mult în urmă
La vremuri cu cântec și dor și povești,
La soare și-azur, la munți cu coline,
La șopot de râu și la triluri cerești.

Și-așa, fără de suflet, continuăm goana
Complicate ființe ce sună a gol
În cerc tot mai strâns ce-ncinge prigoana
Târându-ne viața în trist rostogol.

EXIGENȚĂ

De-aș fi Dumnezeu pentru o zi
Mi-aș lua toți fiii și fiicele
Și i-aș ținui pe cruce.
Le-aș pune coroane de spini pe frunte
Și-n palme le-aș bate cuie
Groase, ruginite.
I-aș unge cu oțet
Apoi i-aș înălța la mine.
Trei zile.
Și-apoi
I-aș coborî pe pământ

Și-abia atunci le-aș mai da voie
Să mai vorbească despre Mine!

DEPRESIE

S-a așternut o noapte peste suflet
De-atunci nimic nu-i mai așa cum s-a-ntâmplat
Căci cântecul mi-a devenit un urlet
Într-un ungher de casă, izolat.

Prin geamuri, frunzele ce cad aduc a lacrimi
Și norii parcă picură pelin
Și oameni translucizi, lipsiți de patimi,
Își poartă, fantomatici, mersul lin.

Și foșnetul pădurii e un vaiet
Și vuietul de munte e mai hâd
Iar orice floare parcă-i spin și scaiet
Și umbrele din noapte parcă râd.

Aș vrea să-mi fac din noapte zi aleasă
Ca să-mi îmbrace sufletu-n frumos,
Iar cântecul din cel ungher de casă
Să se transforme-n tril miraculos!

LIMITE

Aș țipa, dar n-am glas
Pentru țipătul care crește în mine!
Și presimt eternitatea prin priviri,
Dar ochii nu m-ajută.
Și sufletul mi-e gata să-și ia zborul
Dar inima-i bolnavă
De ieri și de mâine!

CONSTRÂNGERE

În mine stă să explodeze eternitatea!
Celulele-mi sunt stele
Și inima mi-e soare!
Dar eu îmi încorsetez lumina orbitoare
Cu o pălărie fadă,
Trei nasturi
Și pantofi cu toc!

HOMELESS

Ți-ai pus, deci, speranța într-un colț de stradă
Cu zgomot și vâlvă și oameni gonind
Într-un zâmbet fals și-o privire fadă
Ce ignoră durerea unui suflet cerșind.

Și ți-ai mai pus speranța în turla ce bate
Într-un zid de biserică rece și gros,
În icoane cu sfinți și priviri plecate,
În buze rostind Doamne-ajută pios.

Și nu-ți pierzi speranța când la uși ferecate
Tu bați ezitând. Ai pleca, dar nu poți
Căci zilele trec neînduplecate
Și ție ți-e frig și de foame fug toți.

Și constăți că și colțul și turla-s închise
Și ușile stau ferecate pe veci
Că bunătatea și mila sunt vise
Și viața-n pustiu și amar ți-o petreci.

Și-ți iei, așadar, bocceluța pe-un umăr
Și mergi adunând pași, ani în șir
Iar când ajungi trist la capăt de număr
Îți găsești odihna-ntr-un vechi cimitir!

POVESTE

Sunt ultima frază dintr-o poveste lungă
Ce-ncepe demult într-un timp apus,
În care viața și visul aveau să se scurgă
Din suflet în suflet, ca-ntr-un vers nespus.

Eu sunt destinul născut din destine-mpletite,
Din esențe de trupuri contopite-ntr-un gând.
Îmi sunt propriul cântec cu versuri rostite
De-o-ngemănare de suflete magic vibrând.

Port în mine păcate demult neiertate
Ce tânjesc după drepte și sfinte iertări
Sunt mănunchi de credințe și patimi purtate
Prin ani, săpate-n adânci frământări.

Și mai cresc în mine bucurii și dorințe
Și iubiri și doruri și eterne visări
Izvorâte din trecute, apuse ființe
Ce-așteaptă rostirea-n prezente cântări.

Și-am să duc mai departe povestea cea lungă
Și-am s-o țin cu-a mea viață și-ale mele trăiri
Într-o frază eternă și rostire prelungă
Ce se pierde, prin veacuri, în vagi amintiri...

Bianca-Maria Crișan

Data și locul nașterii: 11 august 1995, Alba Iulia.

Studii: „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia – Facultatea de Drept și Științe Sociale, specializarea Drept.

Profesia/Ocupația actuală: Grefier la Curtea de Apel Alba Iulia.

Alte activități pe plan cultural:

- *Antologia Conexiuni, Casa de Cultură Sibiu;*
- *Participare la concursul Călimara cu Cerneală organizat de Casa de Cultură Târgu Mureș;*
- *Haimanale literare, revistă literară online;*
- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

TU

Când stai goală în patul meu minuscul
Simt că mă aprind ca un chibrit.
Felul în care părul tău negru e împrăștiat precum tentaculele unei
caracatițe mă face să mă simt vulnerabil și încolțit.
Pielea ta mătăsoasă mă trimite cu gândul la un bazar turcesc,
unde nu rămâne loc de negocieri.

UN POET

E un om al cuvintelor,
Un copil născut prin cezariană.
La maturitate e un adult înmuiat în alcool și servit ca aperitiv
aspiranților.
Apoi la bătrânețe se consumă treptat precum un trabuc
cubanez într-o scrumieră argintie.

PETALE

Rup petală cu petală din sânii tăi trandafirii, iubito
Până rămâne sfârcul străin de orice inhibiție.

DOI OAMENI ȘI UN COPIL

Totul a început când șuvița ei de păr cârlionțat
A aterizat pe cămașa lui cu 2 numere mai mari.
S-au iubit pe cearșafurile chinezești
Cumpărate la ofertă într-o zi ploioasă de toamnă
Cu desene care te făceau să visezi cu ochii deschiși la ideea
de a avea o familie.
Dar, vezi tu, familia nu e doar un print drăguț care îți atrage
atenția
Ci o ecuație cu mai multe necunoscute.

ALCOOL

După câteva pahare de vin
Oamenii devin siluete diforme care țin în mâini obiecte neidentificate.
Luminile se amestecă în aluatul preparat de unicornii aflați pe
schimbul 2 la fabrică,
Dumnezeu își ia o pauză de-o țigară, iar lumea devine dintr-odată
un tablou pictat în culori calde
La gura căruia te-ai ghemui în miez de iarnă.
În haos se stabilește ordinea,
Timpul devine palpabil precum un sân la ecografie
Și o anumită ea își face loc în mlaștina minții tale.

NUMĂRĂTOAREA

Mai trag o linie neagră pe ecranul alb al celulei mele nervoase
Care acumulează presiune în fiecare zi.
De câte liniuțe ai nevoie să te consideri nebun ?
Mă întreb, răsând pe ascuns să nu bănuiască vecinii că am
asemenea dileme.
Când nu reușesc să duc la capăt numărătoarea, îmi adun gândul
precum un covor persan
Pe care îl rulez și îl arunc repede la vânzare.

FRUMOASĂ CÂND NU SUNT EU

Sunt frumoasă când nu sunt eu,
Ci fata care smulge zâmbetele și le împarte cerșetorilor care o
salută dimineața devreme.

Când ochii sunt încă lipiți de super glue, pipăi așteptările
oamenilor și le transform în fard turcoaz ce complimentează
pleoapele doamnelor care au trăit după propriile reguli.

LA SLUJBĂ

S-a răsturnat un pahar imens de vin roșu
și s-au pătat toate hainele albe puse deoparte pentru slujba de
duminică

La biserica unde toji primesc eticheta de creștini
Doar pentru simplul fapt că s-au prezentat.

ÎNCĂ O ZI

Zilele sunt trase la indigo

Pătate de monotonie.

Ziua începe cu aceeași cafea luată de la tonomat și sandwichul anemic
învelit în folie de plastic.

Vezi fețe lungi, decorate cu cearcăne de tip panda
Ronțâind din bambusul existențial.

Chipurile au absorbit prea multă apă

Sunt inundații de proporții catastrofale

Pe care s-ar plimba gondolierii într-o seară catalogată ca fiind romantică.

JOCUL

Joc șotron după 8 ore de stat cu ochii în calculator

Fiecare celulă se transformă într-un copil cu păr ondulat și ochi senini.

Săriturile sunt ale unui adult, adaugă criticul interior.

Zâmbești strâmb și continui jocul.

Adăugăm alifii peste acțiunile pe care le întreprindem în fiecare zi

Tumori ale societății pe care alegem să le diagnosticăm pueril de miopie.
Ochelarii nu sunt o opțiune, preferăm să analizăm doar contururile și ceața
care le înconjoară.

ERBUM

Bianca Goadă

Data și locul nașterii: 27 ianuarie 1984.

Studii: 2005-2008 – Universitatea „Lucian Blaga”, Sibiu, Facultatea de Litere și Arte, secția Artă Teatrală, Actorie;

2008-2010 – Universitatea „Lucian Blaga”, Sibiu, Master în Interpretarea caracterelor dramatice.

Profesia/Ocupația actuală: Actriță.

Activitate profesională:

- *One woman show „Viori Aprinse Femeile”;*
- *Profesor coordonator de ateliere de teatru al trupei de liceeni COLB a Liceului „Lucian Blaga” din Sebeș;*
- *Colaborare cu Teatrul de Păpuși „Prichindel” Alba Iulia pentru spectacolul „Sânzăiana și Pepelea” cu care am avut reprezentații la Alba Iulia, Blaj și Sebeș în rolul principal Sânzăiana;*
- *Profesor coordonator al clasei de Actorie la Palatul Copiilor din Alba Iulia;*
- *Recital de poezie din cartea „Singular” a jazzman-ului A.J.Weinberger în evenimentul de lansare a cărții a acestuia, organizat de Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” din Alba Iulia;*

- *Reprezentarea spectacolului „Viori Aprinse: Femeile” pe scena Casei de Cultură a Studenților din Alba Iulia;*
- *Premiera spectacolului de teatru de revistă one woman show „STELA DE...5 STELE”, un spectacol remember Stela Popescu*

Activitate literară: *debut literar în Antologia VERBUM, 2020.*

- *„Sufletul Arcuș pe Viață”, 2021, volum de versuri lansat la Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba;*
- *publicare poezii în Antologia VERBUM*

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

PULBERE PE SUFERINȚI

Renasc din nebunia scaldată în tăcere
Pentru sufletul ce îmi plânge de plăcere

Și îl rog să se oprească să mă asculte
Căci am să-i depăn din amintiri știute

Apoi cu eleganța suferinței mă ridic
Ca să-l stropesc cu praf de stele câte un pic

Iar din mirarea timpului ființa mi-o dezgrop
Ca să îi picur otrava în pântec strop cu strop.

VIS ÎNTR-UN ABIS

Sus mă înalț și jos cobor
Viața mi-e un simplu zbor

Mă ridic mai sus de mine
Până când știu că e mai bine

Mă întind să prind lumina
Să înțeleg unde mi-e vina

Ca apoi să ating pământul
Care îmi străpunge gândul

Și mă arunc în gol să prind
Flăcări ce nu se aprind

Dar desprind dintr-un abis
Harul ce îmi e agățat de vis

OCHII MINCIUNII

Simt cum în suflet ceară îmi picuri
Viața îmi e parcă o scenă în picturi

Simt cum la colț de lume o mască
Ochii minciunii spre mine îi cască

Simt că din tine rămâne cenușa
Și mi se așază pe ființă ca o mănușă

Simt că întregi nu vom fi vreodată
Pentru tu ne ții suflarea înrămată

ÎNCĂ

Încă mi-e inima plină de tine
Cum ai sufletul tu înflorit de mine

Încă mai știu pașii tăi către mine
Cum tu nu mă poți alunga din tine

Încă mai pot să te las să te am
Cum tu în furtună poți să fii calm

Încă mai fuge prin mine un foc
Cum nici tu nu ai pace deloc

Încă mai am și vreau ce e al tău
Cum tu ai sechestrat totul meu.

MĂNĂSTIREA SUFLETULUI MEU

În mănăstirea sufletului meu
Se ceartă sfinții pe pereți mereu

Își împart cu patimi între ei credința
Și nu îndrăznesc să-și ceară pocăința

Nu pot să accepte cerurile închise
Dar lasă altare bolți și porți deschise

Se roagă mascați sub chipuri de ateu
Când stau închiși în mine ca într-un trofeu.

TOAMNĂ ÎN AL PELINULUI CHIN

Toamnă ești mănunchi de poveri printre șoapte
Toamnă veșnic din tine în mine sufletul bate

Toamnă sfaturi îmi dai când naivă iubești
Toamnă mă mângâi și prin mine trăiești

Toamnă plângi ca răsul meu să fie senin
Toamnă de ce te scalzi în al pelinului chin.

WISE DE ALCOV

Prin soarele lepădat din culori
Alegăm între lumi amândoi

Dacă e EA sau sunt EI
Facem cum vrem și ce vrem

În noaptea caldă a viselor mov
Mă porți printre miresme de alcov

Și în îmbrățișarea razei visătoare
Îți dăruiesc minunea ce nu moare.

SUFLET IERNATIC

Cu zgomot de fulgi gerar peste inimă îmi bate
Căci știu că PRIN NOI IUBIREA RĂZBATE

Iar când ninsorile calde aleargă sporadic prin lume
Chipul tău trist îmi întâlnește privirea pusă pe glume

Și gerul sticlos suflă cu viață peste frumosul Ianuar
Când știe că îți sunt totul nu doar o adiere în banal.

NOAPTE FĂRĂ RAZE

Peste suflet ca un zâmbet
Îmi e așternut un scrâșnet

Ce din noaptea de mătase
Spini pe viață vrea să-mi lase

Iar din bolta închisă în raze
Soarele îmi vorbește în fraze

Despre Sfânta Fecioară Aleasă
Care s-a întrupat mireasă.

Camelia Morda Baciu

Data și locul nașterii: 21 ianuarie 1968, Cugir, Județul Alba.

Activitate literară:

- „Drama dezrădăcinării”, debut cu volumul de poezii, editura RAWs, București, 2019;
- „Povești de pe la noi”, editura Minela, București, 2019;
- „De ce eu?” editura Minela, București, 2019.

Premii literare:

- Locul patru, din partea criticii, la un concurs internațional în Italia, „Tra le parole e l’infinito”;
- Premii câștigat la diverse concursuri literare din Canada și Italia.

Alte activități pe plan cultural:

- Apariții editoriale în reviste și antologii, culegeri colective de texte, colaborări literare, atât în limba română cât și în limba italiană;
- Membru FUIS (Federazione Unitaria Italiana Scrittori);
- A înființat și coordonează la două reviste de cultură „Revista Timpul Italia” și „Revista Timpul Alba”;
- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

CASTOR ȘI POLUX

În timpuri vechi, trăia odată, un rege mândru macedon,
pe nume Tindar, ce-Afroditei nu îi făcuse niciun don.
A sa soție, scumpa Leda, acea frumoasă și semeață,
era ținută în cetate, ascunsă într-o fortăreață.
Dar Afrodita, supărată de-afrontul regelui Tindar,
chemă pe Zeus să-l ațâțe ca să-l distrugă pe-adversar.

ZEUS SE PREFACE ÎN LEBĂDĂ

C-o dragoste nelegiuită față de soața celui rău.
Și ca o lebădă-mpănată, s-a dus râvnind la trupul său.
Iar în amurg, când preafrumoasa venise ca să-și spele trupul
în râul poleit de lună, se dezbracă și fără scrupul,
se afundă în apa rece, zvârlindu-și vâlul sub un mirt,
apare lebăda din zare și o provoacă la un flirt.
O-mbrățișare inocentă dă Leda păsării viclene,
din care zămisi, cu timpul, din două ouă, două gene.
Din una se născuse Pollux, fiu zămislit de falsul Zeus,
din alta iese Castor, fiul lui Tindar înșelat de deus.

ELIBERAREA ELENEI DIN ATENA

Crescură cei doi frați și-n pace și-au petrecut copilăria.
Nimic pe lume nu-i atinse, concretizând alegoria.
Pe viață ei erau legați, dioscuri, gemeni din doi tați,
nicio ispită nu putea ca să îi facă depărtați.
Polux lupta neîntrecut, Castor fugea și făcea salturi,
Carul zbură pe țărnel mării, ca rânduica spre înalturi.
Ei comandă vânturi, valuri, ocrotitori de marinari,
Putere dată de Poseidon, acestor gemeni temerari.
Venise vremea să se-ntoarcă în Sparta, vatra părintească
când se zvonea despre Elena, c-avea-n curând să se unească
în matrimoniu cu Tezeu, rege-n Atena, ce-o răpise,
de la serbare mare-n Sparta. De mult, soție și-o dorise.
Voinicii-ncălecară caii, urmați de oștile spartane.
Ajunși în Atica zdrobiră forța armatelor atene.
Tezeu plecase în Infern, la Hades, dincolo de-agona,
unde domnea peste lapiți tânjind la Cora-Persefona,
un bun prieten, ce urzea răpirea fetei mult dorite,
în timp ce frații cucereau Atena cea cu temple multe.
Ei cruță, plini de-nțelepciune, grădinile lui Academos,
unde se-adună filozofii, oamenii liberi, numiți demos.
Găsesc pe sora lor, Elena, păzită de o soacră, Etra
pe care-apoi o duc cu ei, ca un trofeu, sclavă în Sparta.
La-ntoarcere au fost primiți cu-ospețe și cu veselie,
sărbătoriți cu mare fast pentru curaj și vitejie.

SPRE ALTE ISPRĂVI

Tocmai se pregătea-n Elada, la Calidon, cea pustiiță,
o vânătoare de mistreț, pentru localnici, renumită.
Și auzind, Castor și Polux, n-au stat pe gânduri și-au plecat
cu ceilalți, înarmați cu arcuri, către concursul de vânat.
Pe urmă, frații au pornit cu-argonauții spre tezaur,
să dobândească din Colhida, lâna berbecului de aur.
Purtată de un vânt prielnic, plutea corabia pe mare.
Deodată s-a pornit furtuna, cu trăsnete-nfricoșătoare.
Marea, cu colții ei de spumă, părea o mare îndârjită,
care urla plină de ură și era gata să-i înghită.
Gropi mari de apă se căscău, corabia cădea în hău,
cu trosnituri de lemnărie, se prevestea un mare rău.
Și iarăși valul o sălta până la bolta înnegrită,
ce atârna deasupra mării sau o izbea-n stânca cumplită.
Zadarnic se trudeau eroii, Iason, Heracle și mulți alții,
să țină vâslele în mâini, în timp ce se căzneau și frații
să sprijine catargul rupt, ce se frânsese între pietre.
Orfeu cânta din lira sa, să îmblânzească zei și astre.
Dar, în zadar, căci vijelia, mai aprigă, tot a distrus.
Și-atunci ei au chemat pe Zeus, stăpânul lor suprem de sus:
— Tu, cel ce ne-ai răpit de-acasă și ne-ai trimis pe-a mării unde,
de ce oprești acum drumul? De ce, o, tată, ne răspunde!
Răspuns-a Zeus cu un tunet și două flăcări aurite,

ce-au lunecat peste catarg, ajunse stele diferite.
Ca o minune s-a-ntâmpat, furtuna-ndată să-nceteze.
De-atunci, corăbieri rugau pe zei, dioscuro, să-i salveze.
Castor și Polux s-au luptat cu-un rege-așa numit Amicos,
apoi cu-n monstru, piept de foc, ucigător, temutul, Talos.
După atâtea lupte grele, ei s-au întors la al lor casă.
— Bine-ați venit, grăia regina, că v-ați întors din nou acasă!
Regele nostru-a-mbătrânit și n-avem sprijin la nevoie.
Să împărțiți pământu-n două, să-l stăpâniți cu-a voastră voie!
Frații-au răspuns: — Prea bine, mamă, vom căuta două soții
și vom avea un trai tihnit, în cele două-mpărții.

CEARTA CU FIII LUI AFAREU

Părea că totul se așează, viața intra pe-al său făgaș,
însă se ceartă-ntre ei verii. Linceu și fratele, Idas
odraslele lui Afareu, înșală cu boi din cireadă
pe-acei dioscuri ce nu vor povestea lor ca să o creadă.
Dar alții spun c-ar fi fost Eros, de-această ceartă vinovat,
trăgând săgeți din arc, la tineri, fiere de-amor i-a ațâțat.
Tuspatru veri două surori, la fel de mult le-au îndrăgit,
una Hileră, un alta Feba, ficele regelui Leucip.
Dioscurii pe cai sălbatici, smulg fetele dintr-o grădină,
ducându-le la pieptul lor dorind pe veci să le-apartină.

POLUX ÎȘI ÎMPARTE NEMURIREA CU FRATELE SĂU CASTOR

Trăind în muntele Taigetul, Linceu și Idas se ivesc
călări, cu ochii-nflăcărați, gonind, la gemeni se opresc:
— Dați-ne fetele! striga Linceu, cu glas întăritat.
— Vin' de le ia! răspunde Castor, cu glasul lui cel răspicat.
-Atunci să ne-ncercăm puterea și care-o fi învingător
să aibă parte de soții, de azi în timpul viitor.
— Ne învoim, de bună seamă, răsând le declarau război.
Curând o să mușcați pământul. Luptăm cu rândul, câte doi.
Cu sulite scânteietoare, unii spre alții-n piept au tras,
în timp ce fetele-i privesc, înmărmurite fără glas.
Dar sulitele se sfărâmă în scuturile de aramă,
dușmanii se opresc o clipă, cătând adânc în ochi cu teamă.
Păreau că-s stane, nu flăcăi, doar papanașele pe coifuri
se clătinau spre miazănoapte, sub adierile de vânturi.
Lupta durează multe ceasuri, până ce Castor, priceput,
împunge pe Linceu în pântec și-acesta cade, în sfârșit.
Idas, atuncea, se repede, vrea să-l răzbune-acel omor,
smulgând coloana o azvârle în pieprul agerului Castor,
ce-apoi țintește pe Idas. Polux se-aruncă ca un leu
să sprijine iubitul frate și să-l doboare pe Linceu..
Dar Zeus curmă bătălia, arde pe Idas și Linceu
și îi preface în cenușă, pe groapa tatălui Afareu.
Castor se stinge cu încetul, șoptește cu un glas slăbit:

— Nu-mi pare rău că părăsesc acest pământ, frate iubit.
E pentru tine, dragă, Polux. Ne despărțim îndurerați.
Și Polux cade în genunchi răpus de drama a doi frați.
— Tu, tată Zeus redă viața lui Castor, fă minunile!
De nu, mă lasă ca să plec cu el spre negrele genuni.
— Tu ești nemuritor, o, Polux, și-ai dreptul ca să viețuiești
cu frații tăi și niciodată tu nu poți să îmbătrânești.
Dar Castor e fiul lui Tindar și-i muritor ca tatăl său.
Tu vrei să-ți pierzi un drept suprem, ce-ți aparține, e al tău.
— Deși n-avem același tată, frăția care ne-a legat
îmi e mai dragă decât slava ce aș avea-o obligat.
Vreau să trăim, deci împreună, sau să fim frați și în etern.
Ori amândoi nemuritori, ori împreună în Infern!
Mișcat de-asemenea credință, renunță ca să-i mai separe,
Zeus ce dă poruncă morții să lase pe Castor din gheare.
Și-n timp, ei deveniră stele, o constelație aparte,
Pe nume „Gemeni”, sus pe boltă, nici cerurile nu-i desparte.
Frăția lor nemărginită, în timpul Imperiului Roman,
de tribunal fu folosită, ca jurământ sfânt de uman.
Pe Pollux se jurau bărbații, împricinați și judecați,
pe Castor se jura femeia, sperând cu toți să fie-iertați.
Iar în Sicilia, un templu, fu ridicat pentru cei doi.
Și azi, cu sărbători mărețe, slăvim la pace, nu război.
Călări pe cai ca spuma albă, curați, semeți și nepătați,
pe creștet cu o stea în frunte, ne stau și astăzi cei doi frați.

ERBUM

Casandra Ioan

Data și locul nașterii: 9 februarie 1981.

Studii: *Facultatea de Litere a UBB Cluj-Napoca (2003), masterat în Studii irlandeze, UBB Cluj-Napoca (2006).*

Profesia/Ocupația actuală: *Profesoară.*

Activitate literară:

Debut în volum cu „Ucenicul vânător”, poezie, 2006 (premiul „Mongolul” al Uniunii Scriitorilor filiala Cluj-Napoca și premiul revistei „Discobolul” din Alba-Iulia) (2007); „Profilul aerului”, poezie, 2010; „The story of a Leaf”, povestire pentru copii 2012; „If Your Favourite Colour is Black. The Orange”, carte de povestiri pentru copii, 2013; „Vânătoare de pietre în Transilvania”, volum de traducere din lirica Patriciei Goodrich, SUA, 2017; „Drumul rodiilor”, jurnal, Editura Grinta, 2019; „Poems/Poeme”, Patricia Goodrich, Ioan Hädärig, Ed. Grinta, 2022. Traducere de Casandra Ioan.

Poeme în: *„Aiudul Literar”, „Revista Inter-Art”, „Pașii Profetului”, „Blajul”, „Discobolul”, „Arcad@”, „Citadela”, „Familia”, „Observator München”, „Mesagerul literar și artistic”, „Fereastra”.*

Prezentă în antologiile de poezie: „În cuvânt – 9 poeți aiudeni” (1998), „Carne, oase și blană” / „Bone, flesh and fur” (2007), „Des mots bătis en silence” / „Cuvinte zidite în tăcere” (2007).

Prezentă în antologiile de proză: „Conexiuni” (2008), „Caiete udeștene” (2008), „Arte solidale tra musica e poesia” (Italia, 2011), „Moștenirea Văcăreștilor” (2018).

Prezentă în cartea de interviuri: „Cuvinte dintr-un noian de vorbe” (2009) de Aurel Pop cu un interviu republicat din revista „Conexiuni” nr. 34, ianuarie 2008, New York.

Traduceri din poezia lui Lucian Blaga, Radu Selejan, Patricia Goodrich, Elizabeth Raby, Amy Mims, Ioan Hădărig.

Artistă în rezidență la: Institutul de Artă Santa Fe, iulie 2007, New Mexico, S.U.A.; Centrul Internațional al Scriitorilor și Traducătorilor, martie 2012, Rodos, Grecia; Penitenciarul Aiud (28 mai – 1 iunie 2012), în cadrul simpozionului Liter-Art, organizat de Fundația Inter-Art în colaborare cu Centrul Cultural „Liviu Rebreanu” și Serviciul de Educație și Asistență Psihosocială al Penitenciarului Aiud; Penitenciarul Aiud, 2013, în cadrul simpozionului Liter-Art, organizat de Fundația Inter-Art în colaborare cu Centrul Cultural „Liviu Rebreanu” și Serviciul de Educație și Asistență Psihosocială al Penitenciarului Aiud; Centrul de creație „Zvona i Nari”, iunie 2016, Croația; Centrul Internațional al Scriitorilor și Traducătorilor, mai 2018, Rodos, Grecia; Penitenciarul Aiud (14-19 iulie 2019), în cadrul simpozionului Liter-Art, organizat de Centrul Cultural „Liviu Rebreanu” și Serviciul de Educație și Asistență Psihosocială al Penitenciarului Aiud.; Liter-Art, 2020, 2022.

Alte activități pe plan cultural:

- Membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Alba-Hunedoara, din octombrie 2011.
- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

ȘI VA FI SEARĂ, ȘI VA FI DIMINEAȚĂ

Cerul ca un plic nedesfăcut plânge,
Șiroaiele ne întâmpină pe pământ și ne hrănesc total.

 Podeaua inimii scârțâie
 La trecerea îngerilor.
 Iarba ne crește printre
Gânduri civilizate – aș putea zice.

 Ca o previzualizare a morții
 Sunt blocate doar ieșirile spre Viață.
 Piatra de pe mormânt e străjuită cu tactică.
Dincolo de ea totul e viu, ca o apă năprasnică.

 Vom reintra pe un alt făgaș
 Mai înalt – conchid apele.
 Așa va fi – spun aricii și focile
 Și aprobă tacit, dând din cap.

Și va fi seară, și va fi dimineață,
 La fel de firesc ca acest
 șuvoi de sânge ce intră și iese
 din inimă.

Seară și dimineață, iar.
La fel de firesc ca aceste gânduri
Care curg și răsar din ele însele
Clipă de clipă, se va însera,
Se va crăpa de ziuă.

Ca într-o mișcare de tren
Arborii vor trece pe lângă noi,
și noi pe lângă arbori,
fără să facem măcar un pas.

Până ne va fi dor să alergăm noi înșine
cu picioarele desculțe prin iarbă
și să mirosim orice floare,
cât de mică.

Seară, dimineață, seară
– nimeni pe fața nerasă
a pământului.

VĂD OAMENII UMBLÂND, ÎI VĂD CA PE NIȘTE COPACI

Orbirea fu destupată,
Dopul sticlei fu dat la o parte,
și șopotește acum vinul mulțumirii.
Văd – fără să pot recunoaște încă,
Oameni și copaci,
Flori ca niște culori îmbălsămate,
Copii ca îngeri-zâmbete,
Soarele ca aromă,
Vântul ca legănare duioasă.
Toate mă mișcă,
Spre o tot mai mare
Dragoste.

ISON

Clipe cântate
cu toată participarea viului,
fușteii de aur ai scării minunate
pe care doar coborând o poți urca,
aripi și glezne coordonate perfect,
Clipe suspendate în eter
Ca miceliile vapoase de puf de păpădie,
Clipe dogoritoare și răcoroase
în care toți ne luăm morții înviați,
Îmbrățișându-i plener, față către față,
Clipe în care vorbim, râdem și suntem.

STRATURI

Fascii de libertate,
Cocpii.
Mintea lăsată liberă e prizonieră
exteriorului.
Închide-o în peștera sufletului
Ca să devină izvor.

Cristian Ciapa

Data și locul nașterii: 26 ianuarie 2001, Alba Iulia.

Studii: *Facultatea de Științe Economice, Administrarea Afacerilor.*

Profesia/Ocupația actuală: *Consultant și planificator financiar.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

LIBERTATE

Libertate, haha!

Asta cer toți. Libertate vor, libertate le dau! Și uite încă un suflet care arde în flăcările iadului.

Ce termen aiurit, oamenii chiar cred că pot fi liberi cât timp sunt captivi în lanțurile propriilor convingeri, huh? Puțini înțeleg cât de liberi sunt pentru că le-am oferit oportunitatea de a-mi lucra pământurile. Celor cărora nu le-a fost de ajuns, au fost alungați din regat și sfâșiați noaptea de lupii flămânzi. Asta și-au dorit, nu? Libertate. Atât de simplu!

E atât de tâmpesc să te gândești la libertate. Nici măcar eu nu sunt liber, eu care am tot ce îmi doresc, bogății nenumărate, o familie pe care o iubesc, un popor care mă urmează și câte și mai câte. Nu sunt liber... sunt sclavul propriilor plăceri, sunt sclavul poporului meu pe care trebuie să-l îndrum, sunt sclavul familiei de care trebuie să am grijă. În fine... Libertatea-i fantezie. Atâta timp cât depinzi de ceva, nu o să fii niciodată liber indiferent de cât de mult îți dorești sau crezi asta.

Da, da, da! Mulți ar aduce în discuție sfânta percepție, unde toată lumea își imaginează libertatea în funcție de cât pot ei duce, dar cât timp ești limitat și în ceea ce privește gândirea, cum te poți considera liber? Cum?! Când nu poți rezista la prăjitura aceea sau să te abții să nu urli când te enervezi. Te lupți cu alții când nu poți să te lupți cu tine! Este o vorbă care spune că cel ce vrea să cucerească pământul, trebuie să se cucerească mai întâi pe sine. Dar în fiecare din noi se zbat demoni pe care nu-i putem învinge până la final când, eventual, vom fi liberi.

CEL DIN ÎNTUNERIC

Este o vorbă care spune: cine nu are casă, să-și cumpere. Eh-he!

Dar eu sunt mulțumit și ascuns în casele altora. M-am desprins demult de termenul de „acasă”. În schimb, m-am legat mai mult de sărăcie, parcă mă urmărește peste tot pe unde mă duc. Oamenii care mă primesc în casă, mai mult sau mai puțin cu voia sau știința lor, n-au ce pune pe masă nici măcar pentru ei. Am ajuns uneori să mă bat cu șobolanii pentru un colț uscat de pâine. ÎN CASA OMULUI. Adică, no, cât de sărac să fii să nu-ți permiți tu să mănânci? dar bine că ai casa mare și mașină scumpă la poartă.

Sau mai sunt și alți oameni care-mi dau mult de lucru ca să primesc ceva de mâncare, îi urăsc, pe bune. Cum să încui ușa și sus, și jos, și să-i mai pui și zăvor. E o adevărată aventură să-mi fac drum în casele respective.

Dacă stomacul meu nu m-ar avertiza că vrea să fie umplut, aș crede că sunt o fantomă, nimeni nu mă cunoaște, nu mă vede și nu mă aude, dar mă întreb, oare cu ce sunt diferit față de ceilalți oameni?

REUNIUNE DE CRĂCIUN

A fost o zi lungă și obositoare. M-am săturat să fiu singur de sărbători, așa că, m-am chinuit din răspuțeri să-mi reunesc familia pentru seara de Crăciun... și am reușit.

Acum stăm cu toții în jurul bradului împodobit frumos, și pot spune că mi-a fost foarte dor de ei. Ascultăm muzică clasică și ne încălzim la focul din șemineu povestindu-le alor mei ce s-a mai întâmplat în tot acest timp de când nu ne-am văzut.

Familia mea are cea mai mare nevoie de căldură, pentru ei am încălzit casa atât de tare. Trupurile lor neînsuflețite și descompuse fiind reci ca tălpile unei femei. Atât părinții mei cât și sora mea muriseră acum 2 ani într-un accident de mașină fiind îngropați mai apoi în cimitirul din spatele bisericii, aflat la o stradă distanță de casa în care locuiesc. Poate mă credeți sau nu, dar a fost mai obositor să îi car până acasă decât să sap după ei. Toată oboseala acumulată în timp ce dădeam cu lopata și-a făcut simțită prezența când am pornit spre casă, dar am tras din răspuțeri să-mi duc obiectivul la bun sfârșit.

După ce am terminat poveștile, m-am decis că aș vrea să mă alătur lor, să fiu din nou cu ei și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți, așa cum era odată. Mă ridic din fotoliu, cu cea mai mare lejeritate iau cuțitul de pe masă și... ezit. Încep să tremur și transpir. Mi se face greață, amețesc și nu mă mai pot ține pe picioare. Instant m-a izbit frica de moarte, care în concordanță cu putoarea insuportabilă din cameră m-a lovit ca un tren în

plină mișcare. Mă uit din nou la familia mea. Dacă ei au murit și eu nu, înseamnă că viața mea merită trăită. Eu am avut noroc să supraviețuiesc accidentului, pot să fac totul singur, chiar și să sărbătoresc.

Nu vreau să mor! Conștientizez că viața mea e cea mai frumoasă dintre toate viețile, cu bune și cu rele. Așa că, mă întorc să pun cuțitul înapoi pe masă, dar mă împiedic și cad. Ceva mă doare, dar nu știu ce. Mă doare atât de tare încât îmi vine să râd. Râd și nu mă mai pot opri. Râsul mi se sufocă brusc când propriul meu sânge a decis că vrea să-mi țâșnească pe gură și pe nas, înecându-mă și lăsându-mă fără conștiință.

OSTATIC

Aici noțiunea de timp nu are nicio noimă; e liniște și nu se aude nici măcar un ticăit al vreunui ceas, ceea ce îmi provoacă o stare de tristețe și de dor; nu știu dacă stelele licuresc sau dacă soarele lucește duios pe cerul senin, dar vreau să le mai văd măcar o dată. E greu să trăiești închis în bezna unui beci umed, răcoros și mucegăit. Fiind singur de atâta vreme – ore, zile, săptămâni, habar nu am – mă întreb dacă nu cumva am reușit să opresc timpul. Îmi aduc aminte de vremea când eram încă liber, cât de mult îmi plăcea ploaia, delicatețea cu care îmi mângâia pielea și sufletul, când mă simțeam singur. Aș vrea să plouă și aici... numai că e diferit în război. Singura ploaie de care am avut parte pe front a fost tot ce a mai rămas din cel mai bun prieten al meu după ce a călcat pe o mină. Deplorabil! Este o vorbă care spune că dacă nu poți să dormi, nu poți să visezi, iar dacă nu poți să visezi, care e sensul vieții? Dar ce poți face atunci când ești treaz, iar coșmarurile nu se mai opresc, ca și când ar fi prins rădăcini în mintea ta și nu te mai lasă nici să respiri?

VERBUM

Dalia Rădac

Data și locul nașterii: 22 ianuarie 2002, Alba Iulia.

Studii: *Facultatea de Litere din Sibiu, specializarea română-engleză.*

Profesia/Ocupația actuală: *Studentă.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Debut literar în revista online „NoisePoetry”; revista „Discobolul”;*
- *Membru al Cercului de geografie literară al Facultății de Litere din Sibiu;*
- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

TIMP

Când șarpele Uroborus se va opri din a-și înghiți propria coadă
timpul se va opri și gaura neagră din dulapul
pe care îl aveam când eram copii se va mări.

E rece și frică în jur
nu ne place negrul decât dacă e pe haine.

Ne dorim cu toții să fugim,
dar e târziu.

Am căzut în somnolența aspră a confortului
so închidem ochii și gaura neagră
is no more and is dragged from view.

HAOS

Sunt Octombrie
aparență frumoasă – în profunzime haos,
defectă ca o jucărie pe care o uiți în ploaie.
Noaptea mea nu e luminată de stele
e doar negru.
Numele meu e Overthinking, încântată.
Furtună de sentimente, fac reclamă la hazard –
dacă Busu m-ar prezenta la prognoza meteo ar spune că
înfățișez Disensiunea
Nimeni nu ar înțelege.

INSTINCT CONSERVATOR

Simptomele-mi sunt comerciale
Pe străzi gri necunoscute ochii tulburi
vânează caracatița cu tentacule care nu îmi dă pace
Carnea-mi tremură
Înghit sec
mirosul de putrefacție îmi amintește de
oamenii care se sinucid în cercuri de umbră
Scârțâitul cauciucurilor, grafitul de pe
blocurile comuniste și țina de pe haine trezesc în mine
instinctul conservator care-mi spune
să pătez cearșaful cu sânge
sunt o floare solitară înconjurată de alte flori care simt la fel.

CE SE VEDE DE LA FEREAȘTRA CAMEREI?

Libertatea se ascunde între aceeași patru pereți
unde fetița rupea capul păpușilor

Descos straturile cărnii
fior dureros inundă cu traume corpul cu sâni mici
Ruinele arse se simt, miros de
descompunere inundă nările

În spatele oblonului fetița visa cândva la lucruri mărețe
– ce am să mă fac când sunt mare? –

Silueta stricată de acum stă în spatele aceluiași oblon
– aruncată de viață
e cireșul ars care ascunde capul păpușilor
rădăcina lui e plantată în fetița crescută distorsionat
care știe că urmele războiului nu se șterg.

CELULA H

Bătrâna boicotează realitatea
Aleargă pe coridoarele azilului
Viața-i urlă
Joacă barbut cu ea și îi plătește cu
margarete

Prietenul din celula G e legat
Urmează ea, celula H

Baletul mecanic trage de corpul aproape stins
E doar o cascadă de oase prin care curge puroi
E mireasa cu nunta în sertar.

OAMENII CU ARIPI

– îmi plac oamenii cu aripi –

Stomacul e devorat din interior
Mizeria care mă înconjoară nu se duce

– și păsările sunt oameni –

Stau pe marginea drumului ca viteza
Mașinilor să îmi curețe carnea
Seturi personalizate de porunci trec pe lângă mine
Nu mă vede nimeni
– păsările sunt alți oameni
oameni mai sus de oameni –

OM FĂRĂ CASĂ

Bucata de carne neexpusă
Şade la masa rebuturilor
Libertatea i-a izolat cuşca
Fericirea îi e ecou a ceea ce au trăit alţii

Se îmbracă cu regrete şi
Umblă cu cârjele vieţii
Adăpost îi e cerul
Refugiu-i berea

De ziua lui îşi doreşte
Ca Viaţa să-l legene

EU

În axa centrală a vieții mele nu sunt personajul preferat.

Mă aflu în rând cu lumea,
dar ea totuși șade la masă

Eu în picioare
mă uit la ea și mă gândesc la mine.

INFAM

Stare laconică,
infam
Ceva perpetuu.
Cuvinte care nu exprimă sentimentul
Încercarea iluzorie
Nu o știi
21:30, scriu
Starea furibundă
Vinde de la caracatița din capul meu
tentacule care nu îmi dau pace
Stau, citesc
Și înțeleg avem cu toții caracatița aceasta
Simțim la fel și
Ar trebui să cântăm în cor:
„Noi suntem peiorativul societății”

Elena Marica

Data și locul nașterii: 17 august 1993.

Studii: *Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” din Alba Iulia, Specializarea – Științe sociale; Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia – Facultatea de Științe Exacte și Inginerești, Specializarea – Ingineria Mediului (licență); Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia – Facultatea de Științe Exacte și Inginerești, Specializarea – Evaluarea, Monitorizarea și Auditul Mediului (masterat); în prezent: Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu – Școala doctorală Inginerie și Matematică, Specializarea – Inginerie și Management.*

Profesia/Ocupația actuală: *Director – Geographica Transilvania S.R.L.; inginer de cercetare în ingineria sanitară și protecția mediului – Geographica Transilvania S.R.L. (2017-2019).*

Activitate literară:

Volum de poeme „Între mine și lumină”, Editura EMMA BOOKS, Sebeș, 2016.

Poezii publicate în revistele: „Discobolul”, „Banchetul”, „Banchetul de Lainici”, „Harmonies”.

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

DECLARAȚIE

La brațul unui ofițer
Nu vei găsi liniște
Mi-au șoptit ei arătându-mi femeile depresive
ce-și vindeau trupul pentru un pumn de amintiri din tinerețe

Nu i-am ascultat
Te-am luat de mână
și am urcat înfruntând fobiile spre vârfurile munților
de unde am privit picturile îngerilor expuse la periferia cerului

Când ploaia de vară izvora din ochii mei
Îmi sărutai fruntea
Mă îmbrățișai și se însenina cerul
Mi-ai oferit liniște în zilele aglomerate când
melancolia tindea să încolțească
Din brațele tale îmi făceai pernă
Îmi sărutai mâinile obosite
și adormeam visând la ziua jurământului nostru

lubitule
Tu ești liniștea de care am nevoie
în restul anotimpurilor mele

HASHIMOTO

În salonul în care miroase a vopsea și a clor
Îmi aștept diagnosticul
Nu au avut loc pentru mine nici în pat nici pe scaun
M-am rezemat de peretele rece
Martorul celor mai singuratice sfârșituri ale pacienților care
cerșeau timp
Privesc indiferența asistentei care face risipă de sângele ce se
scurge pe podea
Ar fi putut salva un pacient
Dar e vineri și nu-i responsabilitatea ei prelungirea vieții
Indiferența uneori e zidul dintre noi și fericire
Și doctorul e indiferent la nevoile emoționale ale bolnavilor
Pentru el respectul se demonstrează prin tăcerea cu care ascultă
diagnosticul tuturor celor din salon
Nu înțelege că durerea aproapelui nu o poți simți
Și nu se compară cu povara ta când treci neînsoțit prin boală

Hashimoto

E cuvântul pe care l-am auzit rostindu-se de atâtea ori astăzi
Nu l-am găsit în dicționarul de neologisme
Pe care îl răsfoiam când păzeam animalele la periferia satului
Era rece ploaia de toamnă
Purtam o pelerină verde care după câteva ore era inutilă
Când obosesc mă gândesc la ploaia de toamnă

Și asta mă ajută să lucrez încă o zi până târziu
după miezul nopții
Acesta-i motivul pentru care am ignorat simptomele
Până într-o dimineață când m-am trezit cu tanatofobie
M-am sprijinit de peretele rece și l-am cerșit Lui Dumnezeu timp
Doctorul m-a asigurat că nu-i nevoie de împrumut de ani
Am plecat
Am lăsat loc altor bolnavi să privească apusul
Tabloul prin care Dumnezeu ne transmite mesaje

Elena Mateica

Data și locul nașterii: 24 martie 1960 la Cugir

Studii: Liceul Industrial

Profesia/Ocupația actuală: Director – Geographica Transilvania S.R.L.; inginer de cercetare în ingineria sanitară și protecția mediului – Geographica Transilvania S.R.L. (2017–2019).

Activitate literară:

A debutat cu volumul de poeme, proză scurtă „Între două naturi”, Editura Grinta, Cluj Napoca, 2006

Volum de versuri „Muntele de cristal”, Editura Pim, Iași 2018

- *antologia din cadrul Festivalului Național de Poezie „Ion Budai Deleanu” ediția a III-a, 2013 (Pemiul Casei de Cultură);*
- *antologia din cadrul Concursului de Creație Literară „Vara visurilor mele”, ediția a XIII-a organizat de Revista și Editura „Amurg Sentimental” (mențiune I);*
- *articole publicate în ziarul „Curierul de Cugir”;*
- *poezii publicate în revista „Toamna Cugireană”;*
- *antologia Festivalului Internațional de Creație Literară „Grigore Vieru – Sunt iarbă. Mai simplu nu pot fi”. Ed. XI-a.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

AȘTEPTÂND O ZI DE MAI

După o serie de ploi, aștept o zi în care soarele de Mai se arată în toată măreția sa, reflectată în culorile pastelate ale plantelor. De la ierburi la flori, de la arbuști la copaci falnici care par a se uni cu cerul. Nu pot sta locului prea mult, e ceva ereditar. La pas în doi, înarmați cu o bătă și ceva gustări în rucsac, pornim agale coborând o pantă ușoară a Dumbravei, trecem pârâul ce curge domol printre ierburi, pierzându-se pe după pâlcuri de copaci, îndepărtându-se... Uneori e doar un firicel subțire, căruia îi intuiești prezența doar după urmele scobite ale albiei. Ne oprim pentru a lua ceva apă de la instalația non stop, cu trei igheaburi de alimentare pentru animalele din zonă. Amicul de drumeție le curăță întotdeauna de straiul broaștei și alte adaosuri, gândindu-se la animalele care se adapă aici.

Urmăm cărarea ce duce în deal, unde e piatra mea, acolo unde am văzut doar pentru câteva secunde un fazan și am găsit vreo două crăițe, la începutul toamnei de anul trecut. Cum era de așteptat, oile erau pe deal. Ținem cărarea de jos, pentru a nu fi observați de câini. Ciobanul le veghea stând comod pe covorul proaspăt al primăverii.

— Bună ziua! unde sunt câinii, cum de nu ne-au simțit?

— Nu-s aici, nu i-am mai luat... iar ăsta negru îi prietenos, ne spuse arătând spre câinele de mărime mijlocie, care se ivise ca din pământ la mică distanță, dinspre marginea pădurii.

Plecăm spre nord – vest, hotărâți să mai prindem ceva din spectacolul apusului.

De-o parte și de cealaltă a cărării, pe o anumită porțiune la o distanță de câțiva metri, sunt terenuri îngădite. Nu știu dacă sunt locuite, par mai mult niște înjghebări fugitive pentru un refugiu în anotimpul cald. Nu mă abat din drum pentru a afla mai multe. Câinii sunt la posturi.

După câteva minute, suntem lângă pădurea aceea cu forme aparte.

O asemăn cu o perie de păr uriașă, pe care prințesa din basmul lui Ispirescu, o aruncase la îndemnul lui Făt-Frumos, pentru a împiedica Zmeul... iar ei se vor salva gonind spre libertate, pe spinarea unui cal năzdrăvan.

Acum, la sfârșit de primăvară cu frunza încă tânără, pădurea e îmbrăcată doar pe jumătate, iar soarele așează pe crestele copacilor aureola asfințitului. Se vede o parte din oraș cu pădurile din răsărit, care nu mai dau impresia c-ar fi uriașe cărți de joc, așa cum le vedeam cândva, urcând pe drumul care duce din Valea Dăii în Fețeni. Chiar când mă gândeam cât de sănătos e mersul pe jos, trece prin fața noastră o mașină de teren venind dinspre satul V. După câteva minute, soarele clipește printre crengi, anunțând prin semnale Morse, neobișnuit de luminoase, solemnul asfințit. Viețuitoarele pădurii au în fața lor, tabloul pe care noi îl vedem cu ceva eforturi.

Ajungem la troița din lemn lăcuit, cu sculpturi caracteristice lăcașurilor de cult, mai cu seamă pe partea verticală a crucii. O iconiță agățată spre răsărit, în centrul acesteia, arată grija unei persoane care a poposit aici. Fiind împrejmuită de un gard sculptat mai mult sau mai puțin reușit, la capătul fiecărei bărne, meșterul a vrut să redea ceva din Coloana Infinitului. Cele șapte laturi ale gardului sunt așezate simetric: 2 față, 2 lateral și 3 în

partea de vest. Inscricționarea primei litere a zilelor săptămânii, e făcută în așa fel, încât D (duminică) apare în fața crucii, așadar în partea de est. Mă duce cu gândul la porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua Domnului și o cinstește pe ea.”

Fac totuși o poză troiței, înainte ca soarele să se ascundă după culmile pădurii, împrumutând astrului nopții o mică parte din strălucirea sa. Ne întoarcem odată cu instalarea luminilor de neon și a unei nopți albastre. Desprinși pentru câteva ore, de senzația de travaliu a secolului buimăcit de toate furtunile existenței.

DIN TABLOUL VERII

În firul verde drept, îmbobocită
Lavanda, mirul cereștilor mirări
Ieri a deschis cu suave-nmiresmări
O poartă spre câmpia infinită.
Prieten de o viață-i sunt eu, macul
Cel din tabloul verii, far-nestinsul
Ce-nviorează câmpul, necuprinsul
Când Cireșar înalță-n soare spicul.
Și mă topesc în soarele amiezii
De dorul unei umbre răcoroase
Prin holdele surori – refugii – case
Eu sunt aici să-mbogățesc aezii.
Să mă ascund prin ale lor poeme
Născute din luciri de lună nouă,
Cu fanteziste melodrame-extreme
Când, peste Steaua Sudului mai plouă.

CUPTOR

Venise CUPTOR
Trecuse Prier și Maia
cu incantații prin verdele spicelor
trecuse grăbită oacheșa lunona
și cucul cântând străinarea...
trecură și Sânzienele
Sfântului Ioan.

Venise CUPTOR,
a lui Iulius Cezar zisă
pe poteci de cicoare
în margini de lan auriu,
aduse cu sine
imperului de foc al Părliilor
cu decret de coacere interzisă.

Pilonii misterului
rotesc anotimpuri placide
peste antice imperii
cu aripi de condor,
priviri de vultur
deasupra văpăilor.

Uimitoare contraste
între cer și pământ –
semnează Cuptor
pe linia plecării
nu înainte de ultimul tunet
din carul Sfântului Ilie.

ÎNSEMNELE RĂZBOIULUI

Soarele de azi
mi-a desenat pe față
însemnele războiului...
a trecut luna lui Marte
pesemne am restanță
în apărarea patrimoniului.

Milenară pradă...
parșivul război al nevăzutelor
dușmăniei secrete
un joc al prinderii în doi,
din arenele vanităților

Tu! mândrie, mamă mașteră,
fiică stearpă a-ntâmplării!
reversul căii Lactee
în areal de Furi
cu chip de orhidee...

Implacabila torță
în zi de căpătâi,
mi-a desenat pe față
însemnele războiului
și m-a trimis în linia întâi.

POVESTEA CASTELULUI

Cadranul astrului solar era în dreptul ferestrei de la sud. De câteva zile turnul îi apărea mereu în vise. Căluțul vestitor nu poate fi altceva decât Spiritul care îl patronează.

A fost înălțat demult, când oamenii încă mai citeau vremea și calendarul, după anumite semne ale cerului. El stă drept și semeț, sub pădurea care împrejmuiește dealul cel mai înalt al ținutului. Castelul de veghe al împrejurimilor zis Turnul de Apă, sub zăpezi și ploii înghețate, sub arșița verii, așteaptă mereu tăcut și solemn în fiecare zi, doar-doar talerul vremii va fi într-un fel înclinat spre amintirea epocii sale. De o jumătate de secol nimeni nu mai avea timp pentru el. Se spune că fiecare castel are spiritul său. Acel Spirit cu darul clar-viziunii, pe care forțele imateriale ale înaltului știu cum și când ar fi timpul să-l folosească. În răstimp se înfrățise cu câțiva copaci, care își înclinau amical spre el ramurile înverzite, ca și când ar fi dorit să-i împrumute ceva din primăvara lor. Alteori auzea trosnetul vreascurilor, sub pașii culegătorilor de ciuperci în diminețile de vară, când se porneau a-l înviora, odată cu ivirea zorilor. Apoi asculta cu bucurie copilărească, trilarile vesele ale micilor zburătoare. Veneau din când în când copiii din vecini, unii cu hărmălăi stridente, alții cu jocuri mai cumiți. Îi era atât de cunoscută poteca șerpuitoare, care ducea în pădurea cu izvorul din apropiere. Acesta îi trimitea undiri de șoapte din adâncurile muntelui. A rămas în picioare, pentru că era scris undeva, într-o cronică a timpului, că va sosi doamna din visurile

de odinioară. O să se oprească o clipă din drumul său, pentru a-i da o cât de mică atenție.

Ea începu să adune oameni cu credință în lucruri care dăinuiesc, și le vorbi cu blândețe și destulă înțelepciune, despre ce însemnase el cândva. În timpurile când meșteri din ținuturi străine aduși de mai-marii vremurilor l-au înălțat anume ca Turn de echilibru în al acestui meleag, în spațiul anume ales, deasupra celor două râuri de munte care se întâlnesc în imediata apropiere, formând unul singur. Toate acestea, după visul bizar în care îi apăruse acel căluț pe o stâncă a unui munte de la apus. Îi vorbise cu grai omenesc doar două-trei cuvinte, apoi arătase doar prin semne o anume ținuire. Aceasta însemnând – nu mă pot desprinde din stâncă, pentru că sunt una cu ea. Rămase pe gânduri. Îi reveneau adesea în imagini semnele pe care căluțul le repeta cu capul întors înspre Turn, mai cu seamă că i se arătase fără picioare, acoperit cu mușchi de copac de o culoare uimitoare, cum a văzut doar la unele picturi renascentiste.

— Doar acel Spirit protector să fie atenționarea de a schimba numaidecât înfățișarea umilitoare și nepotrivită a castelului?, se întreba Cristina.

Știa că nu e doar atât. Încă din timpul copilăriei își făcea sieși promisiuni: că va îmbrăca o dată Castelul de sub deal cu straie noi. Cândva o să-i redea strălucirea de odinioară, din vremea tinereții bunicilor. Nu a fost ușor să-i convingă pe marii dregători că trebuie să caute meșteri pricepuți și cu mult curaj. Se știe că aceștia sunt mai rari decât pietrele prețioase. Timpurile au schimbat obiceiurile oamenilor. Ar trebui să îmbrace ca doamnă a locurilor, o armură de luptător încercat, să poată răzbi în demersurile sale.

După câteva săptămâni au sosit meșterii tocmiți cu încuviințarea marilor dregători. Au făcut schele și s-au urcat până

la acoperișul castelului pe care l-au schimbat cu mare grijă pentru a-i păstra forma conică. l-au dat o culoare vie de jur-împrejur, așa încât toți se minunau privindu-l, de parcă ar fi fost altul. Da, era altul. Oamenii de rând și chiar dregătorii au devenit mult mai empatici la entuziasmul doamnei, care nu mai avea vise stranii. Spiritul Protector al castelului, mai fericit decât a fost vreodată, îi trimitea din tainicul său univers, un somn liniștit și odihnitor.

O liniște care nu venea din cuvintele unui erudit sau din înțelepciunea vreunei filosofii, de orice natură ar fi ea. Acestea toate nu sunt nimic pe lângă priceperea unor mâini dibace, care sunt asemenea izvoarelor de deasupra unui zăcământ de argint. Cu semeția unui blazon al ținutului, Castelul Turn se înalță spre bolta infinitului albastru.

Giulia Maria Oneț

Data și locul nașterii: 23 mai 2006, Sebeș, jud. Alba.

Studii: Absolventă a ciclului gimnazial la Școala Gimnazială nr. 2 Sebeș, în prezent urmând cursurile la Colegiul Național „Lucian Blaga”, Sebeș.

Profesia/Ocupația actuală: Elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național „Lucian Blaga”, Sebeș.

Activitate literară: Poezii publicate în Antologia VERBUM, ediția 2022. **Premii literare:** Premiul juriului la concursul literar „Tale of Words”, ediția a II-a, Alba Iulia; Premiul al III-lea la Concursul Interjudețean de Creație Literară „Descoperirea frumosului” ediția I.

Alte activități pe plan cultural:

- Redactor în Biroul de Presă al Consiliului Județean al Elevilor Alba.
- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

AM 13 OCHI

am ó perechi de ochi și jumătate,
cu doi nu văd prea bine,
dar restul sunt în perfectă stare de funcționare
și te observă încă din Oblivion.

o, tu, ființă fără suflet și fără Dumnezeu,
care nu știi că limba ta nu se va desfăta niciodată cu gustul
piersicilor din paradis,
arată-mi cum ți se umple trupul de ură.

mai trece-mă prin mașina de tocat carne încă o dată,
doar așa, de plictiseală
și prefă-te că nu-mi auzi urletele
când lovesc cu pumnii în pereții camerei –
de unde toată lumea mă poate auzi,
dar nimeni nu vede ușa prin care să mă elibereze.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

Ieri, în jurul orelor 17,
Mi-am pierdut mințile.
Undeva, nu știu unde.
De o săptămână încerc să le găsesc.
Îmi tot refac traseul,
Mă reîntorc pe propriile-mi urme.
Uneori, chiar mă abat de la drum,
Crezând că le-a zburat vântul prin apropiere.
Mă gândesc acum că or fi undeva prin casă,
Dar eu m-am pierdut de mult de casă.
M-am rătăcit într-un deșert,
Căutându-mi mințile,
Undeva, nu știu unde.

NU MAI AM TIMP

Inima mi se simte ca un pumn primit în stern.
Îi simt bătăile în tâmplă cum auzi un fermoar în mașina de
spălat.
Aștept să mă anunțe că e pregătită să mai primească
300mg de cafeină.
Concurs de clipit cu pagina, minusculele particule de praf de
pe interiorul pleoapei mele;
N-am câștigat.

Ziua nu are suficiente ore – capitalism interiorizat.
Degetele reci, vedere neclară,
Gust amar, durere de tâmple.
Încă îmi simt apa rece pe față și pe corp
Și cum îmi zvâcnește ochiul stâng;
Doar ocazional, cu orice ocazie.

Condamnarea mea a avut loc demult;
Încă de când am decis să nu mai plutesc în lichid amniotic
Mai repede decât ar fi fost de bun simț.
De atunci sunt mereu în grabă,
Dar tot nu ajung unde vreau.

Nu mai am timp.
Nu am avut niciodată.

PRIVIȚI, ATINGEȚI, GUSTAȚI

pereții propriei cărni îmi apasă pe diafragmă.
simt că dacă m-aș întoarce pe dos ar elibera presiunea.
aș atârna în soare ca o haină întinsă (tot pe dos) la uscat,
cu țesutul moale și lipicios în exterior.
le-aș spune tuturor trecătorilor
„uitați-vă la mine
cum colcăie muștele în jurul meu
și cum se lipește praful de dosul pielii mele.
priviți cum putrezesc și cum mă umflu.
priviți, atingeți, gustați!
trupul meu în rigor mortis,
iar după ce vă simțiți suficient de vinovați
întoarceți-mă iar pe față
pentru a vă ascunde urmele...”

RĂSCOLIND

Ziduri înalte fără ferestre,

Piele contra piele,

Sticlă contra sticlă.

Ai grijă să nu te tai

Răscolind prin cioburi după ceea ce nu va fi niciodată,

Răscolind prin nămol după ceea ce nu este, după iluzii,

Răscolind catacombele după ceea ce nu a fost.

Nu mai are rost,

Nu mai are rost...

Ilinca Dragomir

Data și locul nașterii: 04 Mai 2007, București

Studii: Elevă la Seminarul Ortodox „Sfântul Simion Ștefan” din Alba-Iulia

Profesia/Ocupația actuală: elevă

Activitate literară: Premiul al 3-lea câștigat la Concursul Național de Poezie „Ocroțiți de Eminescu” secțiunea CREAȚIE

Premiul I la Concursul Național de Poezie „Ocroțiți de Eminescu” secțiunea RECITARE DIN LIRICA EMINESCIANĂ

Alte activități pe plan cultural:

- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

PER ASPERA AD ASTRA. DRUMUL CĂTRE CER

Liniște...

Totul pare amorțit, cufundat într-un somn adânc,
deși soarele de-abia a început să strălucească în dimineața
unei zile tomnatice;
o zi aspră, în care vântul alungă până și ultimele speranțe din
sufletele amare ale unor oameni ce se cred abandonați de
Dumnezeu.

Singuratici, fără ajutor, înfometaji, nedormiți,
privesc uneori în abis, căutând un loc în care ar putea găsi
răspunsurile
la niște dorințe prihănite,
întrebări ce le frământă mintea de nenumărate ori,
focuri ce sapă gropi în adâncul existențial al universului lor.
Sunt oameni ce nu-și mai amintesc de feeria vieții,
ce adesea,
în oceanul grelelor încercări,
își ațintesc ochii într-un singur loc,
în care inimile lor nefericite mai pot spera: *mormântul*.

Sus, dincolo de Valea Plângerii,
acolo unde norii sunt senini, iar brazii își ițesc spicele
– orgolioși, temerari, în lupta pentru viață –

unde lumina țese culori vindecătoare, odihnitoare celor cu
minte risipită,
ce alungă întunericul și deschide căile bune,
este un drum prin munte, ce te duce aproape de Soare,
de Cer, de Creator.

Acolo, în vârf, se vede în zare turla unei biserici.
Un loc divin, unde îl simți pe Dumnezeu aproape,
în care razele mângâie frunzele argintii, ce formează un covor
în cele mai frumoase culori,
în care o simfonie domnește pretutindeni,
astfel încât îți încântă toate simțurile.
Păsările voioase îi dau slavă Lui, Cel care ne binecuvântează,
căprioarele se joacă în voie, copacii tălmăcesc povești
depănate de timp.
În biserica veche, din lemn, reprezentările sfinților de pe pereți
sunt aproape șterse,
iar clopotnița e părăsită demult.

În spate, în curtea ce reprezintă un tablou
ce nu ar putea fi așternut pe pânză nici de cel mai iscusit pictor
– căci natura este Creația lui Dumnezeu și acum este învăluită
în nostalgia toamnei, împresurată în parfum de melancolie –
se află locul în care se odihnesc sufletele actorilor ce și-au jucat
deja rolul pe lume,
căci așa se zice:
*„pământul este scena pe care omul apare, își joacă rolul și apoi
dispare după cortina vieții”.*

Mormintele, de obicei sunt asemănaute cu locuri reci,
întunecoase, ce sperie,
căci aduc aminte că într-o bună zi fiecare se va stinge.

Timpul trece repede și de abia atunci realizezi cât de puține ai
înfăptuit, cât de neînsemnat ai fost, că ești un păcătos...

Ți-e frică și te cutremuri!

Acolo însă, totul este cald, plin de lumină și nu ai de ce să te
tulburi, totul e înconjurat de pace.

Acolo, lângă două cruci a două morminte, pe care se poate citi:

*„Căci moartea nu există / Și ce numești tu moarte, / E-o viață
altfel scrisă / În sfânta firii carte...”*,

se afla o păstorijă,

ce ținea în mâinile sale mici și muncite

o carte

ce-i amintea de două fapte dragi, îngropate acum acolo, la
picioarele sale.

Nu avea mai mult de treisprezece ani, dar avusese o viață grea.

Se născuse printre oameni sărmani, într-o familie credincioasă,

ce-l iubea pe Dumnezeu.

De la părinții săi învățase să se roage, aceștia îi dăduseră

povește bune

și erau nelipsiți duminica de la biserică.

Mama sa nu putuse lucra, fusese bolnavă.

Tatăl ei, clopotar,

primea o sumă mică,

cu care trebuia să întrețină familia formată din nouă persoane.

Fata mai avusese șase frați mai mici.

Acum, toți îngeri.

După moartea mamei, tatăl murise de inimă rea.

Fata, fiind cea mai mare dintre frați,

avusese grijă de mamă cât putuse ea de bine.

Apoi și-a îngrijit frații

și a adus și câte un ban din munca pe care o făcea,

de nevoie,
pe la gospodăriile oamenilor sau păscând oile și vacile.
Locul în care le ducea era chiar acela în care se afla acum.
Aceasta era casa ei, după pierderea celor dragi.

A suferit enorm după ce părinții s-au stins,
însă a știut că lor le este mai bine în
Rai.

Un singur lucru a mai îngrijorat-o:
să nu i se îmbolnăvească și
frații, pentru a nu suferi și ei.

Astfel, fata începuse să muncească zi și noapte,
din ce în ce mai mult, pentru a avea cu ce să le cumpere
hrană și haine.

Ea încercase din răspuțeri, obosise și ajunsese la capătul puterilor,
nereușind, căci toți s-au dus la Domnul rând pe rând, s-a
descurajat

și a început să se învinovățească.

După ce a plâns, fără să mănânce zile întregi,
și-a amintit de darul pe care i l-au oferit cândva părinții:
Biblia.

Pentru a uita de supărare, citea mereu din
Cartea Sfântă.

În munți, acolo unde păștea oile și se simțeau în siguranță,
se simțea aproape de Dumnezeu și de cei dragi.
Copila le vorbea, își lăsa plețele în vânt ridicând capul spre cer
și surâdea, spunându-le:

„Vă iubesc!”

Părea că cerul îi răspunde, părea că îi aude:
*„Și noi te iubim, ești minunată, unică și nu uita că tu ești o
binecuvântare de la Dumnezeu!”*

Iar ochii albaștri, puri și inocenți, lăsau lacrimi să se
rostogolească
pe obrajii trandafirii.
Ea își amintea de toate momentele grele prin care trecuseră cu toții,
iar acum, când ei erau bine în Rai,
iar ea pe pământ, în sfârșit cu adevărat fericită,
își dădu seama că viața este asemenea unei piese de teatru.

A ei fusese una dureroasă, însă cu un sfârșit frumos.
A majorității oamenilor este frumoasă la început,
dar tristă la sfârșit,
căci sufletul omului se schimbă, adesea la bătrânețe, dacă nu
are credință.

Ea era la începutul călătoriei,
orfană, împovărată de griji și nevoi,
însă știa răspunsurile multor întrebări.
Și mai ales, își știa locul în lume.
Și mai știa că Dumnezeu nu lasă pe nimeni la greu.
Nu-i era foame, nu simțea frig și nu i se părea greu.

ÎL AVEA PE DUMNEZEU

*Ce este viața?
Dacă vreți să aflați răspunsul,
mergeți acolo, unde stă,
citind din Biblie,
o fetiță blondă,
cu ochii de culoarea lacrimilor vărsate pentru păcatele omenirii
și ea vă va spune.*

*Viața este un cer uneori înnorat, alteori senin;
viața este un munte pe care toți urcăm, dar nu toți ajungem în vârf;
viața e o provocare la cutezanță;
un drum sinuos către golul din noi
Este atât de frumoasă, încât moartea s-a îndrăgostit de ea.
Oare este conexiunea dintre spirit și materie?
Este sublimă, deși nu e ușoară și nici nu e tot timpul plăcută,
dar este cel mai frumos dar făcut de Dumnezeu omului.*

Ioan Alexandru Morar Sitar

Data și locul nașterii: *12 septembrie 1998, Madrid.*

Studii: *Liceul de Arte Plastice „Regina Maria”.*

Profesia/Ocupația actuală: *Pomicultor.*

Activitate literară: *Publicat în „Noise poetry”
și în Antologia VERBUM, 2021, 2022.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

PRELUDIU

gravitația înflorea în jurul unui cântec nocturn de privighetoare

– Naiah, uite cum masculii cântă în toiul nopții
și veghează femelele
pentru a sta pe ouă

– Cât de enigmatic cântă la nai.
mă înclinam ca o salcie plângătoare
în mimica unei amintiri,
deși părea inventariată
în memoria unei invenții.

greutatea ei cădea și se rotea în ciripit
și levitam întortocheat în versuri primăvăratice.

– Taie cu acest bisturiu de cristal, iubirea,
decojește-o de toate straturile cu care e învăluită
Iubirea se decojea ca o portocală
picurând cu sămburi
și răsărind portocali
în limba mea
în gustul meu.
din ele,

făuream sculpturi din abanos
ce topesc femeia în lună.
Naiah se modela după lutul roșu
de unde se șerpuiește pielea
trezind ramificațiile și tenul pământiu

al unor coapse deluroase.
la microunde plesneau stelele ca și cum ar fi grenade
prevestind o galaxie în sufragerie,
un cer plângea de Sânziene
greierii compuneau serenade
și noi pluteam în spațiul
dintre două cuvinte
citind poezii de Lucian Blaga.

COASTE ÎMPLÂNTATE

Din valsul intermitent al ploii
Răsare un limbaj al poetului,
Precum dansul unor noi popoare triviale
Dezvăluie secretele unei noi religii.

și e aproape ca un strigăt al omului din paleolitic
când din chinuri rostește nearticulat cântul unui cult.

glasul meu s-a trezit din nevoia originară
a noului născut
de a făuri vegetația simbolurilor
ce din somn s-a spart în zare
și un soare a pătruns țeasta
ochilor tăi giganți.

nu rezist să nu cad în plasă,
când tu cu chip de șacal
și corp de șoim
chemi zeii să îți stea la cheremul tău

în palmă,
și eu mă rog cu pumnii
și îți dau pământ,
și tu pământul umezești în nopțile diluviane
și apoi retragi apele
și îmi lași Delta Dunării în palme
cu tot cu fauna ei.

prima coastă mi-am implantat-o în coama lui Alfa Centauri B
a doua mi-am implantat-o în stâncile luminoase ale lui

Betelgeuse
a treia în cortexul lui Tao Ceti
și ultima în frunțile fierbinți ale lui Procyon
și într-un pământ deșertic
rănit,
cu doar 3 coaste
am ridicat templul tău
în boboteaza stelelor
prin stropii de lumină
și m-am jertfit credinței tale.

RĂSĂRITURI DE SOARE

din străfundul cerului
de pe globul tău ocular,
o mărgea sticloasă
ca un ecran spart
se desprinde,
și uite cum cu piramida ta de sticlă

îmi tai beregata
resfrângând asupra-ți
răsărituri de soare.
scoarța pomilor are ridurile unui bătrân
iar brezdele cu legume de plumb
țâșnesc ca un reactor nuclear
din scalpul unui sceptru.
te văd pe tine susținută de o bătrână,
te leagănă înfășurată
de pieile jupuite ale șerpilor cosmici
ce preling în urma lor supernove
pătându-te cu amprentele ei
de radiații X.
și poate că e vorba de o bombă nucleară
sau de două pietre ce le ciocnești,
și scânteile lor îmi ard fața
cu visele tale înflăcărate
de focul sacrificial,
iar sângele împrôșcat
peste cenușile ce restabilesc ordinea
este doar un drum
spre dragoste.

SECOLE

împletitura dintre rugăciunea
din care se naște un secol
și o chitară ce destramă degetele
unei Americi uitată peste timp,

o punte de permafrost topită
pe antebrațul unui continent.
pământul se divizează ca o celulă
prin meioză,
și iată cum legăturile intră în cangrenă.
ești un vis dezolat al tâmpelor concave
din ținuturile siberiene,
o amintire vărsată în lacrimile Alaskăi.

acum mă confrunt cu străbaterea unui ocean.

cine s-ar fi gândit că vei rămâne
imaginea dizolvată a cerului,
că pomii și ramurile arbuștilor
îți vor asimila portretul,
că vei rămâne tot la stadiul de rugăciune
din zvâcnirea unui secol,
că vei fi prezența imanentă a unui fulger
sau unei zeități din nu știi ce mitologie,
că te voi simți pe tălpi cu pământul trepidant,
sau că te vei pierde în zborul unei acvile
ce strălucește mai tare decât soarele,
că ești plânsul materiei
sau picajul involburat al unei insomnii;
cine s-ar fi închipuit că vei pătrunde
în sunetele ușilor ce scârțâie,
în atmosfera unei scoici,
sau în mausoleele celor care au pierit
să te descopere din nou.

cine ar fi crezut că eu am să mor

înainte să
mă mai întorc în pântecul tău
ce ar fi adus embrionul unei țări
și că or să mai treacă secole și secole,
până a dat
Columb
de tine.

ODĂ CREĂRII

magneți înlănțuiți de sateliți alambicați
ce pariază aureole strălucitoare
ale mareelor creării,
invocați cărți de joc de noroc.
prin vânturile solare
se întrevăd imagini create de voi;
spade ce taie sărutul trădător a lui Iuda,
cupe însângerate
ale unui cal câștigător în curse,
regi spanioli cu inimă neagră
ce se cuplează cu regine englezoaice
de inimă roșie.

din trupul vostru nemărginit
înmuguresc literele,
le înalță orizontul asemenea unor gloanțe,
odată cu răsăritul arzător al lui Venus
în zborul ei de sacrificiu.
oh! și cât sacrificiu,

să dai viață,
câtă durere provoacă
această desprindere,
această ruptură
spre existență.
deschizi pleoapele lumii, se întind pe senzorii mei ce
procesează culoare
și îmi spun că istoria omenirii
trece prin tine segetător.
generații și generații de geneze,
de pânțe,
de sâni din care curg râuri de lapte,
de miracole
de nou născuți,
de copii,
de adolescenți,
de sângerarea amorului răstignit
asupra vulvelor curbate de mame.
câtă durere și câte lacrimi se varsă
asupra unei pasiuni atât de mari;
crearea de oameni,
de inimi în ținuturi noi,
de percepții.

cât de copleșitoare
și de stringentă
e viața aceasta
reală și iluzorie
ale cuielor ce le poartă
sufletul de îndrăgostit.

ochii tăi de soare
câteodata nu pot ilustra în scris
ce îmi văd ochii;
și până nu mă pierd în
ochii tăi de Soare,
și până când suflul tău
nu îmi învăluie ceafa,
și îmi invadează spațiul,
și mă cuprinde de la tâmpile
cu clește de rac,
nu pot scrie.

la marginea prăpastiei
plutesc textele tale pe două lespezi
și în mijloc e credința ta în mine.
eu simt această mângâiere
cum mă scapă de migrene
de gânduri
și nostalgie

tu
care maiestuos îmi periezi chipul
și frunzele și construcțiile
dimprejur.

în cisternele tale luminoase
îmi încălzesc eu vidul
de sub picioare
precum ucenicii au fost
spălați de Iisus.

meteorii fierb în aburi
stivuiți în jurul tău
și eu privesc de la distanță
acest dans al ploii preistoric
ca o mișcare circulară a planetelor
în jurul unui foc.
dacă dezgropi ansamblul de menhiri megalitici
din cromleahul kepler
unde se ascund razele tale
vei găsi dolmenele unui făuritor
ce a compus două schelete nude
să se iubească
și s-au întrepătruns
în mormânt

uite oasele mele
purificate de iubire.

acolo unde nu e credință, eu cred în tine
în eboșe feminine ovalate
soarele octoploid în transpoziție
pictată ca o floare din familia (asteraceae),
unde luna e tuberculul
din care răsare ca o reflexie
pe pânze nule
se sculptează cuneiform
sărutul tău.
ca o pătură,
măinile suferinzilor
poartă mănușile
sistemului tău senzorial,

și cad în această pletoră de raze
unde pământul în leucodermie,
cu pete albastru verzii
devenite gri de orașe,
își găsesc adevărul lor subiectiv prin artă.

oceanele native îți surprind temperamentul.
valurile lor de glorie
și-au așternut penele spumante de lebadă,
ca să se destrame în știință
pentru a încheia orice credință
dintr-o sectă religioasă.
fiecare scenă a apusului
ilustrează cu o acuratețe desăvârșită
aceste noi înfășurări,
aceste noi nuanțe trigonometrice
ce se varsă din fântâni arteziene
în porumbei albi ce zboară spre zenit,
acolo unde cântă clopotele.

căsătorește-te cu mine!

când cavaleri feudali
umbriți de aceste scânteii,
de aceste sunete în cadență
de neînțeles
ce pot stinge mâinile neliniștite
ale stelelor moarte,
aceste sulije de flori argintii
împlântate în vârful degetelor
de unde răsare compasiunea,

mă văd nevoit să pier.
distruge-mi moartea
prin învierea ta mistică și alegorică.
distruge-o de idei disolute
în concepte pline de veleități;
în portrete izolate
cu ceruri îmbogățite
de norii fără erezie
și de căutări imponderabile,
capabile să facă minuni ale vieții.
elasticitatea întunericului ce dansează balet
cu mișcările tale de panteră radiantă,
corodează visul
într-o făptură
mai presus de toate misterele.
odată ce m-ai orbit
de universul tău ocult intercostal,
contiguu cu straturile atmosferice
ale grosimii unei sticle de termopan,
acolo,
găsesc teren de refugiu
pentru martiri amorțiți de sentimente
mă înalț de forme neuniforme,
și îngenuncheat

îmi simt inima bătând.

Lucian-Dragoș Bogdan

Data și locul nașterii: 16 iulie 1975, Alba Iulia.

Studii: Facultatea de Științe Economice, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj Napoca.

Profesia/Ocupația actuală:

- educador și coordonator la Centrul de Recuperare pentru Copii „Gepetto” Alba Iulia;
- administrator la Bogdan Art Boutique SRL Alba Iulia;
- scriitor.

Activitate literară:

Debut literar

1991 – povestirea „Triunghiul Bermudeilor” (în ziarul Alba Forum nr. 17).

Povestiri și articole publicate în revistele online și tipărite:

Alba Forum, Anticipația, Argos, CPSF (Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice Anticipația), CSF (Colecția Science Fiction), Discobolul, EgoPHobia, Ficțiuni.ro – Revistă de literatură și arte vizuale, Galaxia 42 – Povestiri science-fiction și fantasy, Galileo, Gazeta SF – Science Fiction pe pâine, Helion, Helion Online, Imagikon, Jurnalul de imagine, LiterNautica – revistă de literatură și alte moșturi, Luceafărul, Prag de lume – revistă de cultură, artă și știință, Revista de suspans (sau galaxia 42 – este posibil ca acestea 2 să se repete), SFera Online, Știință & Tehnică, Vignyan Katha (India), Wordmaster

Povestiri în antologii, almanahuri și volume colective

2015

- *Argos Doi, ed. MediaTech și TexaRom („Dincolo de orizont”)*
- *Dincolo de orizont, ed. Millennium Books, vol. 1 („Dincolo de orizont”)*
- *Almanah Anticipația, ed. Nemira („Circarul”)*
- **2016**
- *Exit: Povestiri de dincolo, ed. Eagle („Neobișnuita viață a lui Howard Getternbach”)*

2017

- *Argos Trei, ed. Tritonic („Tratament nediscriminatoriu”)*
- *Domino, ed. Tritonic („Suflețel și Babușka”)*
- *Noir de București, ed. Tritonic („Colții ascunși ai orașului”)*
- *Antologia Helion, volumul 5, ed. Eurostampa („Fantoma din mașinărie”)*

2018

- *Antologie de texte literare pentru copii, ed. Libris („În căutarea lunii-banană” și „Povestea băiatului și a fluturelui-hartă”)*
- *3.4, ed. Tritonic („Manuscrisul”)*
- *Cele mai frumoase povestiri SF&F ale anului 2017, ed. Vremea („Petale de satori”)*
- *Schițe de iubire, ed. Tritonic („Clar de lună”)*
- *BalkaNoir, ed. Kastaniotis, Grecia („Περὶ πτώση πνιγμού”)*
- *Domino 2: Misterele Râșnovului, ed. Tritonic („Printre legende”)*
- *Colecția de povestiri science-fiction și fantasy pentru prietenii noștri nevăzători („Nova”)*
- *Ficțiuni centenare, ed. Pavcon („Într-o dimineață, la apus”)*
- *Antologia prozei românești science-fiction, ed. Paralela 45 („Dincolo de orizont”)*
- *Gastro Noir, ed. Tritonic („Răsfăț la micul dejun”)*

2019

- *3.6, ed. Tritonic („Afacerile sunt afaceri” și „Lună albă, lună stacojie”, ultima scrisă în colaborare cu Teodora Matei)*
- *Noir de Timișoara, ed. Tritonic („Povestea Generalului”)*
- *Castele de nisip, ed. Tritonic („Nu știi să spun povești”)*
- *East of a Known Galaxy, ed. Tritonic („The Story of Xieng Baohui”)*
- *ncotro, Homos Cosmicus?, ed. Libris („Traectorii de probabilitate”)*
- *Verbum, Libris Editorial („Cu bicicleta spre Sasca Montană” și „Doar atât: scriu”)*
- *Sub Apa Dragonului Strâmb, ed. Tritonic („Prințul din Çeretkipi”)*

2020

- *Antologia CSF 2019, ed. Pavcon („O lume perfectă”)*
- *Verbum, Editura Creator („Spune-mi Robert”)*

2021

- *Antologia CSF 2020, ed. Pavcon („Excursie pe Terra”)*
- *Noir de Braşov, ed. Tritonic („Cum se nasc poveştile”)*

Volume de autor

2004

- *„Trilogie”, ed. OmniBooks*
- *„Zeul Kvon”, ed. OmniBooks*

2006

- *„Frontiera”, ed. Amaltea (reed. 2017 la ed. Tritonic)*

2014

- *„Vraciul de pe norul interior”, ed. Tritonic*
- *„Pânza de păianjen”, ed. Tritonic*

2015

- *„Omul-fluture” (cu Teodora Matei), ed. Tracus Arte*
- *„Uneori, când visez...”, ed. Tritonic*

2016

- *„Întâmplări din oceanele timpului”, ebook*
- *„Povestiri fantastice”, ed. Millennium Books*
- *„Vânătorii de capete”, ed. Tritonic*
- *„Maya” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic*
- *„Ultimul flux”, ed. Tritonic*

2017

- *„Apărarea siciliană”, ed. Tritonic*
- *„Sindromul Charlotte” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic*
- *„Străinul palid din Mirabilis”, ed. Tritonic*
- *„Parfumul Cracoviei”, ed. Tritonic*

2018

- *„Ciudatul caz al umbrelor. Când penele roşii vor plânge” (cu Daniel Timariu), ed. Tritonic*
- *„Cartea haosului”, ed. Tritonic*
- *„3.4” (cu Teodora Matei și Daniel Timariu), ed. Tritonic*
- *„Picătura chinezească”, ed. Tritonic*
- *„Un străin în Regatul Assert” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic*
- *„Fata cu rochiile înflorate”, ed. Tritonic*

2019

- *„Cartea haosului II: Criptele timpului”, ed. Tritonic*
- *„3.6” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic*
- *„Femeia din portbagaj” / „Le coffre” (cu Jacky Schwartzmann), ed. Tritonic / La fosse aux ours*

2020

- *„Văduva neagră”, ed. Tritonic*

2021

- „Șase”, ed. Tritonic

Volume coordonate

2017 – „Schife de iubire” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic

2018 – „Castele de nisip” (cu Teodora Matei), ed. Tritonic

2019 – „Sub Apa Dragonului Strâmb” (împreună cu Teodora Matei), ed. Tritonic

Premii literare:

1991

- locul I la concursul radiofonic săptămânal Best, Radio România Tineret („Experimentul”)
- locul al II-lea la concursul radiofonic săptămânal Best, Radio România Tineret („Exterminatorul” și „Călătorie în spațiu-timp”)
- locul al III-lea la concursul radiofonic săptămânal Best, Radio România Tineret („Triunghiul Bermudelor”)

2013

- premiul revistei Ficțiuni.ro („Cui îi trebuie o moarte?”)

2014

- premiul al II-lea la concursul Competiții sportive non-G („Hex”)
- premiul al III-lea la a 29-a ediție a Concursului Național de proză scurtă Helion („Fantoma din mașinărie”)

2015

- premiul RomCon pentru cea mai bună povestire SF a anului 2014 („Dincolo de orizont”)
- premiul I la a 30-a ediție a Concursului Național de proză scurtă Helion („Doar atât: scriu”)

2017

- bestseller Tritonic 2016, colecția Cașmir („Uneori, când visez...”)
- bestseller Tritonic 2016, colecția Mystery & Thriller („Vânătorii de capete”)
- premiul RomCon pentru cea mai bună povestire SF a anului 2016 („Doar atât: scriu”)

2018

- bestseller Tritonic 2017, colecția Sci-Fi („Maya”)

2019

- bestseller Tritonic 2018, colecția Sci-Fi („Un străin în Regatul Assert”)
- premiul RomCon pentru cea mai bună nuvelă SF a anului 2018 („Când penele roșii vor plânge”)

Alte activități pe plan cultural:

- artist plastic (grafică, pictură)
- colaborator al SF, Fantasy & Horror Club Alba din cadrul Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba
- în trecut: redactor la revistele Ficțiuni.ro și Gazeta SF
- Site: www.luciandragosbogdan.ro
- Membru al cercului de scriere creativă VERBUM

PICIOARE DE LUT

– Nu credeam că un zeu poate avea picioare de lut.

Gryo spusese acele vorbe pe un ton calm, egal, dar toți cei ce-l cunoșteau știau că fusese sarcastic.

– Nici eu n-am crezut la început, replică Sia, cea care adusese subiectul în discuție. Dar mărturiile m-au pus pe gânduri. Până la urmă, e un singur mod de a afla cu siguranță: să-l căutăm.

Cu gesturi măsurate, Gryo își refăcu tatuajul peste rana căpătată în ultima bătălie. Nu luase niciun analgezic, dar pe față nu-i apărea nicio grimasă de durere.

– Dacă e ancorat în pământ, nu poate fi zeu. Cel mult un simbol. Misiunea noastră este să omorâm zeii.

– Viloranii jurau că e zeu, nu se lăsă Sia. Și, crede-mă, i-am torturat în cele mai rafinate moduri. Zeladon și Trifye pot confirma că erau complet zdrobiți.

– Atunci poate că ar fi spus orice doar ca să se termine calvarul.

– Au jurat pe aripile lui Yatar, Gryo! Pe înseși aripile zeului venerat de ei, pe care noi l-am rupt în bucăți sub ochii lor.

– Asta înainte să-și dea ultima suflare, se băgă în discuție Zeladon, când ne-au blestemat să fim striviți sub tălpile zeului cu picioare de lut.

Gryo lăsă jos acul ce strălucea într-un azuriu intens, apoi își turnă băutura peste liniile proaspăt trasate. Carnea sfârâi, iar camarazii de luptă se încordară, oripilați de gândul durerii care

trebuia că-i încerca trupul în acele momente. Soldatul nu mișcă. După ce trecu usturimea, își plimbă ușor degetele peste desen, apoi catadicsi să arunce o privire interlocutorilor.

— Zeii zboară, spuse liniștit. De-ai-a-i construiesc toți cei ce se desprind de lumile lor – ca să le protejeze casele și să-i călăuzească prin spațiul întunecat și dur, unde nu-i milă, nici îndurare. Ei trebuie să fie ușori ca un fulg, să aibă aripi gigantice, să fie strălucitori ca lumina. O ființă cu picioare de lut e grea, nu se poate ridica de la pământ, e întunecată. Nu-ți poate ghida calea prin univers. Ergo, nu-i un zeu, ci un simplu simbol. Un totem, poate, pentru o civilizație încă prea înapoiată ca să se avânte dincolo de cerul lumii ei.

Se ridică de la masă și se îndreptă spre ieșirea din sala de întruniri.

— Am reușit să mai distrugem un zeu, zise. Ne-am îndeplinit menirea. Yatar a devenit o notă de subsol în legendele galaxiei. Încă un popor a fost eliberat de sub jugul religiei și va fi convertit întru Erezie. Să sărbătorim asta. Și să ne plângem camarazii dispăruți, căci din Haos s-au născut și-n Haos s-au întors. Iar apoi să ne odihnim. Trupurile noastre vremelnice au nevoie de asta.

* * *

Prea mulți muriseră în lupta pentru dărâmarea zeului viloranilor. Yatar fusese plămădit de către supușii săi sub forma a trei sfere protectoare în jurul planetei principale. Căzuseră greu, una câte una, fiecare dintre ele cerând din partea Ereticilor un tribut consistent în vieți și nave de asalt. După anihilarea celor trei linii de apărare, atacatorii mai purtaseră o bătălie crâncenă pentru distrugerea inimii zeului – generatorul în jurul căruia se construiseră întreaga defensivă.

În așteptarea unor noi recruți care să umple golurile lăsate, mercenarii rămăseseră în sistemul viloran, profitând de ocazie pentru a-și repara navele, a-și reface proviziile și a se asigura că localnicii nu încercau să-și refacă zeul.

Pentru că asta se întâmpla adesea. Civilizațiile căutau Ordinea, pe ea își clădeau ascensiunea și, odată ce pășeau în spațiu, începeau să-și plămădească zeii. Porneau de pe suprafața planetei, apoi, dacă nimic nu le deranja, o înconjurau cu aura sa și plecau să semene semizei pe alte corpuri din sistemul lor solar. Cu cât ajungeau mai departe – dacă apucau chiar să plece spre alte stele – situația se agrava. Civilizațiile deveneau tot mai puternice, în sânul lor născându-se dorința de a le cuceri pe altele, mai slabe, sau de a lupta pentru resurse. În toate aceste întreprinderi, zeii fiecăreia – tot mai puternici, mai influenți – reprezentau elementul central, motorul răspândirii în univers.

Erezia apăruse spontan. O serie de indivizi sătui de ordine, de ierarhii, de luptele pentru supremație ale unei civilizații sau alteia, își uniseră eforturile pentru activități teroriste. Atacaseră convoaie de nave, sabotaseră stații spațiale sau stațiuni miniere – acțiuni deranjante, dar fără a fi luate foarte în serios. Asta până când, pentru prima dată, concepuseră un proiect ambițios și, cu ajutorul unei unități kamikaze, reușiseră să ucidă un zeu.

Impactul asupra civilizației vizate fusese devastator. Euforici, Ereticii creionaseră un plan ambițios: să nu mai permită niciunei civilizații să ajungă atât de puternică încât să cucerească alte sisteme stelare.

Iar asta se putea realiza doar distrugând, sistematic, zeii.

Începutul fusese greoi. Ereticii n-aveau banii, personalul, logistica și resursele materiale pentru a susține o strategie de asemenea amploare. Dar, cu timpul, se găsiseră destui care

să finanțeze activitățile subversive, știind că Haosul le poate aduce o serie de beneficii. Apăruseră industrii ascunse în zone necartografiate ale spațiului. Voluntarii se înmulțiseră – căci, în toate civilizațiile, existau destui anarhici și aventurieri.

Dintr-o facțiune teroristă ce acționa când și când, pe unde apuca, Erezia a devenit principala forță de menținere a echilibrului în galaxie.

* * *

Printre recruții sosiți după distrugerea lui Yatar s-au numărat și câțiva vilorani.

— Am discutat cu ei, spuse Sia. Aparent, se ghidează după principiul „dușmanul dușmanului meu îmi e prieten.”

— Și cine e dușmanul nostru comun? întrebă Gryo cu interes.

Ereticii nu aveau o ierarhie oficială, dar cei mai vechi așteptau să fie ascultați de restul și stabileau direcțiile de acțiune în virtutea experienței.

— Se pare că, după moartea lui Yatar, s-a organizat un grup de rezistență la suprafața planetei. Mișcarea nu privește spre stele, ci spre pământ. A adus pe lumea asta învățăturile zeului cu picioare de lut, rânji Sia, arătându-și cele opt șiruri de colți vineții repartizate pe patru maxilare mobile. Cultul acestuia capătă tot mai mulți adepți, iar voluntarii care ne-au venit alături îl consideră un pericol pentru civilizația lor.

Fără o vorbă, Trifye plecă și reveni însoțită de un viloran – o creatură cu șase tentacule unite între ele prin membrane străvezii. Sia îl amușină și-i citi în semnătura olfactivă numele: Lyonno.

— Am auzit că știi câte ceva despre zeul cu picioare de lut.

— E cel mai mare dușman al galaxiei! mârâi viloranul. Trebuie să mergem pe lumea lui de baștină și să-l stârpim, să tăiem răul de la rădăcină. E o plagă, o... o...

Pe măsură ce vorbea, se ambala tot mai tare. La colțurile gurii îi apăruseră spume.

— Ca să-l distrugem, spuse calm Gryo, avem nevoie de trei lucruri: să analizăm dacă reprezintă un pericol, să aflăm unde-și are sălașul și să înțelegem care-i sunt punctele vulnerabile. Nu mai suntem la începuturile Ereziei, să ne aruncăm cu capul înainte.

Vorbele lui nu-i căzură bine lui Lyonno.

— Repreziinți Haosul, dar vorbești despre Ordine, cuceritorule! Să înțeleg că Erezia s-a înmuiat? Că zeul plămădit de noi a murit în zadar, pentru o cauză care mai există doar în vorbe, nu și-n fapte?

Își înfoiase membranele, arătând amenințător. Zeladon făcu un pas spre el și puse mâna pe armă, gata să-l anihileze la cel mai mic gest suspect.

Gryo nu păru impresionat de reprezentația nou-venitului.

— Ai spiritul unui Eretic, explică el tacticos, dar mintea unui țărănoi-de-sol. Ordinea și Haosul nu pot exista una fără alta. Înțeleptul știe ce să folosească din fiecare pentru a păstra echilibrul. Dacă ne dedicăm Ordinii, devenim sclavii morții. Dacă ne abandonăm Haosului, aducem moartea.

Nu detalia, considerând că vorbele acelea erau de ajuns.

— S-o luăm pe rând, așadar. De ce-i un pericol zeul cu picioare de lut?

— Fiindcă ne-ndeamnă să devenim puternici ancorându-ne în planeta de baștină. Pentru adoratorii lui, libertatea spațiului e o iluzie, o slăbiciune care trebuie abolită.

— Totuși, mesajul său se răspândește cu ajutorul zborului cosmic, observă Sia. Contradicția asta îl va distrage.

— Contradicția asta îi servește scopului, o contrazise Trifye. Odată ce cucerește o planetă, aceasta se va rupe de pânza

universului. Se va închide în sine. În final, vom avea doar lumi izolate una de alta.

— Asta servește și scopului nostru, nu? se băgă în vorbă Zeladon, fără a-l slăbi din ochi pe viloran. Civilizațiile vor renunța la a-și construi zei care să-i poarte prin spațiu pe aripile lor. Nu se vor mai lupta una cu alta pentru resurse și ideologii.

— Iar noi vom muri ca proștii, izbucni Lyonno, închiși fiecare în casa lui, deconectați de la minunile acestui univers infinit, ca niște conservatori idioți ce se mulțumesc să lingă umezeala de pe pereții peșterii lor, fără să știe că, dincolo de gura ei, se află un râu cu ape limpezi!

Se ciondăniră o vreme, aducând argumente pro și contra, priviți gânditor de Gryo. În cele din urmă, acesta ridică un braț, cerând tăcere.

— Ai avut dreptate, Sia! recunosc. Zeul cu picioare de lut e periculos tocmai pentru că pare a fi altceva. Dar, în esență, el se mulează tot pe rigiditatea Ordinii. O moarte lentă, în izolare. Trebuie să-l distrugem.

Îl privi pe Lyonno.

— Știi unde se află? Care-i sunt puterile?

* * *

Găsiseră cu mare greutate planeta. Trei salturi în hiperspațiu, o tranziție cuantică de stare și apoi o căutare lentă, plictisitoare, într-un pliu al universului unde legile fizicii erau împinse către limitele lor și aduseseră, în cele din urmă, în locul dorit.

— Nu pricep cum cineva din colțul ăsta de lume a ajuns la restul galaxiei, își exprimase nedumerirea Trifye. Sau cum a depistat cineva vreo semnătură în acest sector al spațiului, ca să-l îndemne s-o exploreze.

— Nu contează amănuntele astea, comentase Gryo. Să ne vedem de zeul nostru.

Adunaseră informații de peste tot pe unde le găsiseră. Răpiseră și torturaseră acoliți vilorani, încercând să smulgă de la ei secretul puterilor sale. Tot ce aflaseră se dovedise inutil pentru stabilirea unei strategii de luptă, ori măcar de sabotaj. Era nevoie să culeagă informații la fața locului.

Nava celor mai vechi Eretici intră pe orbită, în timp ce restul flotei rămase ascunsă departe, la marginea sistemului planetar, așteptând un semn ca să treacă la acțiune. Primiră permisiunea de aterizare pe un aerodrom izolat, departe de orice zonă locuită. Îi întâmpină o delegație mică, camuflată într-un câmp de forță cu frecvență variabilă, inexpugnabil în fața unui atac concertat cu arme clasice.

— Din codul trimis spre aprobare n-am înțeles clar dacă sunteți o delegație politică, ori una comercială, vorbiră localnicii într-un glas, ca un organism comun.

— Turistică, spuse Zeladon. E un cod mai nou, poate că n-a ajuns încă pe aici.

Postura indigenilor păru să se relaxeze.

— Vă vom permite accesul în GlobHartă, unde veți putea urmări un program despre geografia, istoria și cultura noastră.

Ereticii schimbă priviri nedumerite.

— Noi am dori să vizităm lumea. S-o vedem cu ochii noștri.

— Ne temem că asta nu este posibil, din motive de biosecuritate.

— Am vrea să învățăm și despre zeul cu picioare de lut, se băgă în vorbă Gryo. Să-i putem purta cuvântul mai departe, pe alte planete.

— După vizionare, vom invoca un predicator, replicară amabile gazdele.

— Eu reprezint o gildă, forță Sia. Sunt interesată de stabilirea unor relații comerciale reciproc avantajoase.

— După predică, vom genera o videoconferință cu Consiliul de comerț.

Comitetul de primire se retrase. Descumpăniți, cu toate planurile distruse în fașă, Ereticii se văzură nevoiți să urmeze programul stabilit.

— Ne-au arătat doar ce-au vrut ei să aflăm, bombăni Gryo după vizionare. O poveste cosmetizată cu mare grijă.

Nici predica nu-i lăasă cu sentimente mai bune. Zeul cu picioare de lut se plămădea sub forma unui ecosistem calibrat continuu, autosuficient. Când urma să devină complet funcțional, niciun membru al speciei care-l locuia n-ar mai fi avut nevoie să treacă dincolo de orbită. Pentru dezechilibrele ulterioare, imposibil de reglat din interior, rămânea funcțional un sistem de drone care să culeagă elementele necesare din sistemul planetar, sau, într-o improbabilă situație de criză, să importe cele necesare de pe o altă lume pentru depășirea obstacolului.

— Ce putem face aici? întrebă nedumerită Trifye după ce Ereticii rămaseră singuri. Nu vor să cucerească nimic, nu reprezintă nicio amenințare.

— Ecosistemul e un zeu al Ordinii, observă Zeladon. Trebuie distrus.

— Și cum propui să facem asta? Prin bioterorism? Una e să distrugem o tehnologie, cu victimele colaterale aferente, alta să anihilăm întreaga viață de pe o planetă, în toate formele ei interconectate.

— Ar fi un preț mare, într-adevăr, recunosc Gryo. Dar mic în comparație cu un univers al ecosistemelor Ordinii. Trebuie să dăm un exemplu dur acum, când ideologia încă n-a prins rădăcini în restul galaxiei.

— Refuz să iau parte la un genocid! replică tăios Trifye.
— Ai mai ucis ființe și înainte. Pe multe lumi. Dacă le aduni, iese cât de-un genocid.
— Sunt convinsă că nu trebuie să-ți explic diferența dintre concepte.
— Dacă nu vrei să participi, ești liberă să pleci.
— Nu-mi ești șef nici mie, nici celorlalți!
— Eu sunt cu Trifye la faza asta, spuse grăbită Sia, încercând să detensioneze conflictul. Dar trebuie să vă las. Am o întâlnire de afaceri la care trebuie să-mi storc creierii ca să-mi dau seama ce-aș putea vinde. Sau cumpăra.

Intervenția ei avu efectul scontat. După ce plecă, în navetă se lasă liniștea, tensionată, cu Ggyo și Trifye retrași în colțuri opuse.

— S-ar putea să mai existe o soluție, sparse tăcerea Zeladon după multă vreme.

Urmărea prin intercom, amuzat, negocierile Siei, încercarea ei de a da impresia că avea o strategie reală de afaceri.

— Ascult.

Gryo era la fel de imperturbabil ca întotdeauna.

— Am putea ca, periodic, să sabotăm diverse elemente ale ecosistemului, forțând astfel locuitorii să ia legătura cu alte civilizații pentru a rezolva dezechilibrul apărut. Ar fi nevoie să învățăm bine cum lucrează zeul pe fiecare planetă, ca să știm ce-l poate afecta, dar fără să provocăm o reacție în lanț care ar putea cauza un genocid.

— Despre toți zeii a trebuit să învățăm ca să-i putem distruge, comentă calm Gryo. E o idee bună. Așa vom face. Erezia își va împlini menirea.

Se ridică și se îndreptă spre cabina lui. Când trecu prin dreptul Trifyei, aceasta îl opri. Îl privi cu ochi iscoditori.

— Chiar ai fi fost în stare să anihilezi toate speciile de plante și animale de pe planeta asta?

— Evident. „Sunt un Eretic, un Călăreț al Haosului, iar Ordinea îmi e dușman”. Sau ai uitat crezul nostru?

leși, lăsându-și interlocutoarea tulburată.

— Nu-l crede, comentă Zeladon. Îi place să facă pe durul, dar chiar el a spus că trebuie să păstrăm un echilibru între Haos și Ordine. N-a vorbit serios.

Gânditoare, Trifya clătină nehotărâtă din cap. Și-ar fi dorit să spere că era așa și că nu se îndreptau, de fapt, spre un viitor mult mai sumbru decât o luptă pentru a coborî zeii de pe soclurile lor.

ERBUM

Marinela Tcaci

Data și locul nașterii: 24 februarie 1966.

Studii: *Facultatea de Științe ale Educației, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava; Facultatea de Limbi străine, Engleza-Franceza, Universitatea „Spiru Haret”; Master „Consiliere Școlară și Educație Emoțională”, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava.*

Profesia/Ocupația actuală: *Profesor în învățământul primar.*

Alte activități pe plan cultural:

Am publicat în antologiile și revistelor concursurilor la care am obținut premii sau am participat

- *Antologia Concursului „Radu Cârnci”, 2021, Editura Betta „Natura și Poezia”.*
- *Antologia Concursului „Universul Poeziei”, vol. IV, 2021, organizat de Editura Ștef*
- *Antologia Concursului „Radu Cârnci”, 2022, Editura Betta „Și-n vreme de restriște există poezie”*
- *Revista de creație și cultură „Bogdania”, nr. 97-98, iulie-august, 2022*
- *Antologia Concursului „Radu Cârnci”, 2023, Editura Betta „Și totuși poezia....”, Editura Betta.*

Premii literare:

- *premiul special al antologiei „VERBUM” a bibliotecii județene „Lucian Blaga” Alba Iulia, poezie (secțiunea adulți)*
- *2021 – diplomă de merit la Concursul Național de Poezie „Radu Cârnecki” organizat de Revista „Arena literară” și ADPC.*
- *2021–Unul din cei 10 câștigători ai concursului „Universul Poeziei”, organizat de Editura Ștef, Iași, ediția 2021*
- *2022 – premiul II la Proiectul Internațional de Creație Literar Artistică „Eminescu un vis în așteptare” pentru secțiunea poezie religioasă, organizat de UZPR Romania, filiala UZPR „Valeriu Braniște” Timiș, Asociația Cultural-Umanitară „Lucașfărul de Vest”, Timișoara*
- *2022 – Marele Premiu al Festivalului Interjudețean de Poezie „Ion Cozmei”, ediția a IV-a, organizat de Centrul Cultural Bucovina, Suceava și Consiliul Județean Suceava.*
- *2022 – premiul I la Festivalul-Concurs Internațional de Creație Literară „Bogdania”, ediția a XI-a, organizat de Asociația Cultural-Umanitară „Bogdania”*
- *2022 – premiul I la Festivalul-Concurs Național de Literatură „Rezonanțe Udeștene”, ediția a XXV-a, organizat de Consiliul Județean Suceava, Centrul Cultural „Bucovina”, Centrul pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, în colaborare cu Uniunea Scriitorilor din România, Societatea Scriitorilor Bucovineni.*
- *2022 – Premiul „Ars Poetica”, Concursul Național de poezie „Panait Cerna”, organizat de Centrul Cultural Jean Bart, Tulcea și Consiliul Județean Tulcea, ediția a XLVIII-a, Tulcea*
- *2022 – Premiul Cenaclului literar „Mihail Sadoveanu”, Concursul Național de Creație Literară „Fascinația Mării”, Secțiunea Poezie, ediția a IX-a, organizat de Cercul Militar Constanța, Cenaclul Literar „Mihail Sadoveanu”*
- *2023 – Mențiune Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a XVI-a, organizat de Consiliul Județean Prahova*
- *2023 – Premiul revistei „Verbum” în cadrul Festivalului Internațional de Creație Literară și Plastică „Lucian Blaga”, ediția a XLIII-a, organizat de Primăria și Consiliul Local al Municipiului Sebeș și Centrul Cultural Lucian Blaga, Sebeș.*

- 2023 – premiul II la Festivalul Internațional de literatură „Tudor Arghezi”, organizat de Uniunea Scriitorilor din România, Consiliul Județean Gorj, Institutul Cultural Român, Centrul Cultural pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Gorj, Consiliul Local și Primăria Tg. Cărbunești, Biblioteca Județeană „Christian Tell”, Târgu Jiu, secțiunea „Bilete de papagal”.
- 2023 – Marele premiu, Festivalul-Concurs Național de Literatură „Rezonanțe Udeștene”, ediția a XXVII-a, organizat de Consiliul Județean Suceava, Centrul Cultural „Bucovina”, Centrul pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, în colaborare cu Uniunea Scriitorilor din România, Societatea Scriitorilor Bucovineni.
- 2023 – Premiul III-Concursul de Creație Literară „Constantin Triță-Poet al iubirii”, ediția I, organizat de Centrul Județean de Cultură și Artă Olt, Consiliul Județean Olt și Primăria și Consiliul Local Piatra-Olt
- Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.

MAI SUS DE EDEN

Scria ca și când ar fi cântat la pian.
Cu mișcări unduitoare
capul ei se apleca într-un ritm neștiut către dreapta
dansând unghiuri adiacente
pletele culisau urmându-i gândurile printre stele departe
până în galaxia Cartwheel.
Din coliziunea inelelor explodau emoțiile ei
pe un pergament incaș.
Literele ei-roiuri de stele-înotau prin praful fierbinte
cu ochi incandescenti
cuvinte curgeau în cascade amestecând pământul cu cerul.
Lumea ei o mișcare antigravitațională aprindea Edenul.
Acolo văzu inorogul trăgând arca lui Noe
călcând apăsat potopul
din nou.
Ea putea rătăci ore în șir prin ochiul lui larg aprinzând
necuprinsul
și liber pretutindeni zbura
cu plete de Rai
prin unghiuri abstracte
fragmentat
fiecare mișcare a penei o clapă era
scria ca și când ar fi cântat la pian
iar literele ei, note muzicale
ridicau aripi în cheia sol mai sus de Eden.

CÂND OCTAEDRIC

Când eram pasăre
îți stăteam pe inima șlefuită în diamant octaedric
palma ta era acolo fără colivie
îmi mângâia colțul soarelui
diminețile reci.

Când eram zbor
îmi doream să ridicăm perpendicular spre stea
să pășesc vertical peste nori
să șoptim în Si fără portativ.
Tu îmi arătai ferigile cu puls de argint
din izvorul ninsorilor aduceai mirarea
și îmi așterneai sprânceana translucidă
cu aromă de mosc din Kashmir.

Când eram aripă
clipeam în eter peste acoperișuri și roteam asterismele
îți aduceam Micul paralelogram pentru Lira
Boreal Fly cu Bharani.
Tu calculai aria cercului meu
ridicai cerul la pătrat să mi-l dăruiești și aplecai curcubeul
peste creștetul meu.
Când eram Sirrah tu erai Alpheratz uneori.

ÎNTR-UN ZBOR

Nu, nu sunt Phoenix
cenușa e lipită pe-o poală de vânt.

E 5.45.

Acum pot să-ți spun.
Sunt un Pegasus legat de un stâlp infinit
Am aripi, aripi, aripi
adun tot eterul și-l spulber în irizații sonore
doar vertical mă înalț
buiastru trag de curea
mă întreb de ce o fac
oricum direcția mea e dincolo de Olimp
poate e doar dorința de a arunca hățul în patru zări
și a mă ascunde printre nori cirrus
să mă răstorn în cumulus sau să alunec pe un nimbus
știi că libertatea e ca Hidra din Lerna
și privește mereu cu mai mulți ochi
însă până atunci
eu sunt într-un zbor de mine
și vertical simt în nări constelația mea.

CENTRIFUG, CENTRIPET

Ne aflăm în interiorul unui cerc în mișcare
curenți circulari se învârt haotic în straturi cu plete răzlețe
încercăm să visăm împotriva curentului
și ce bine ne înălțăm capul uneori să luăm câte o gură de aer.
Sărim peste acele de ceasornic
și valuri de mâine ne trag gravitațional înapoi.
Ne mai așezăm pe o bordură
mai punem mâna căuș deasupra luminii să privim dimineața în
ochi
vedem păsări divagând de la subiect
și nebuloase din explozii de stele.
Nu. Toate lucrurile nu poartă un nume
nici tu, nici eu nu purtăm
am fost doar denumiți cumva să nu ne amestecăm
un ochi de-al meu cu un deget de-al tău
o mână de-a mea cu un umăr de-al tău.
Și în cercul unde piere pătratul este un produs cartezian
ne învârtim centrifug centripet
ne ciocnim uneori ca doi ioni de argint.
Dacă vrem să ieșim din cercul acesta
trebuie doar să întindem aripile
de o parte și alta a sa.

ÎNTR-O ALTĂ LUME

Pictorul mânuia văzduhul
cu pensula tăia eterul în două, în patru,
în combinații de n luate câte k.
Își îndoia genunchii să adune stele din lutul cu colții de lună
pe vârfuri apoi își înălța sufletul
să dezgroape ramuri și zbor și lumină.
Cu mișcări labirint pensula sa își îndrepta pletele dincolo de valuri
de vânt.

Ochiul lui lumina orizontul
pătrundea laser prin bătaia de vânt,
prin pendula ce clătina orele de la dreapta la stânga
prin inima mea ce bătea de la stânga la dreapta.
Și bătăile pendulei se întâlneau cu bătăile mele de inimă
într-un dans nesfârșit, nemurit.

Imaginile cortexului se înclinau și ele
înecând și salvând orizontul de miliarde de ori
aruncând colaci de salvare peste peștii statui.
Picta respirații și drumuri ce îi intrau direct în plexul solar
pensula lui umplea pânza cu propria viață
colorile sale explodau noi și noi bătăi de inimă
și fiindcă pânza nu era de ajuns
artistul

îi depăși marginile continuând să picteze lumea din jur
pensula lui trasa cu infigurare viața milimetru cu milimetru

totul căpăta altă formă, altă culoare, altă dimensiune
Și iată că noi ne-am trezit într-o dimineață într-o lume barocă,
necunoscuți nouă înșine
în lumea artistului cu pensula pasăre.

VERBUM

Mona Carnat

Data și locul nașterii: 19 septembrie 1966, localitatea Blaj, județul Alba.

Studii: *Facultatea de Finanțe-contabilitate, Universitatea de Vest, Timișoara; Masterat – Marketing, audit și expertiză contabilă, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”, Arad.*

Profesia/Ocupația actuală: *Economist.*

Activitate literară:

Antologia „VERBUM” (Vol. 4, 2022);

Antologia pentru copii „Povești de Noapte Bună” (Vol. 2, 2022).

Alte activități pe plan cultural:

- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

DE-AȘ AVEA ARIPI!

De-aș avea aripi, acum, mi-aș lua zborul
Să străbat lumea în căutarea frumuseții!
Aș fi ca păsările, lipsită de griji!
Nu aș mai dori să umplu dulapurile cu haine,
Nici să mă plimb în mașini scumpe
Crezând că doar așa, pot fi frumoasă și fericită.
Aș purta cu mine, doar aripile...
Într-un bagaj nu prea greu,
Aș vedea cu ochii minții,
Iar sufletul, l-aș îmbrăca cu frumuseți aparte!
De-aș avea aripi! Ce gândire!
Câteva vrăbii, ciripesc fericite în cuibul din șură,
Ascultându-mi gândurile,
Bat din aripi parcă bucurându-se,
Că ele zboară
Și eu am rămas aici... pe pământ!

PLECAREA REGINEI

Doar clopotele și tropot de cai bătând cadențat
Pe caldarâm, se aud în atâta liniște
Și-n atâta tristețe!
Pleci regină punând zâmbetul tău,
Ca un trofeu peste cele cinci coroane!
Fețe triste își iau rămas bun,
Te petrec pe ultimul drum, aici pe pământ,
Ele-și fac cruce cu limba
Și împletesc rugăciunea cu vorbele înșirate
De-a lungul timpului,
În cei șaptezeci de ani... de domnie.
Există moarte și la regi!
Pe pământ nu există nemurire,
Ci doar toleranța unei vieți...
Mai lungi sau mai scurte!

VIOARA SUFLETULUI

– Scârțâi! Te-ai stricat vioară!
Oare te-ai învechit de-atâta cântat?
Corzile tale, nu mai răspund arcușului,
La melodia cântată vieții!

– Ai cântat atât de bine, până ce oamenii
Cu suflete goale, au încetat să te-asculte!
Acum, ei jonglează cu sunetul tău,
Ne ghemuiesc pe toți în containere virtuale,
Fără să mai putem asculta rezonanța cuvintelor,
Au luat notele de pe corzile tale și le-au așezat
În lecțiile lor de viață, căutând să distrugă melodia ta,
Prin ipocrizie și neputință!

– Dar o să-ți fac programare la lutier
Într-o zi de duminică, când sufletul...
Este în ziua lui de odihnă și rugăciune!

FANTEZII

Soarele se-ascunde cu repeziciune,
În explozii de roșu și auriu,
Punând un con de umbră în calea luminii!
Aburii somnului meu se ridică încet, de pe pleoape,
Iar gândurile, îmi umplu toate ungherele minții.
Unele din fanteziile mele, prind viață pe hârtie
Într-o tortură plăcută,
Altele, sunt doar o patimă de moment!
Pe hârtie pot să refac totul,
Desfăcând mai întâi în cele mai simple elemente;
Natura, lucrurile și oamenii,
Înghesuindu-le apoi pe toate,
În versul... ce se prelinge din peniță!

MĂRTURISIRI

Lasă-mă să-ți mărturisesc gândurile,
Când stăm frunte la frunte cu cerul
Iar vântul, ne aruncă-n față stropi de ploaie,
Se gudură pe lângă noi, ne linge picioarele
Și ne răspunde printre copaci, în tonul unei melodii.

Întind brațele spre tine și te cuprind,
Îți respir mireasma hainelor de vară,
Privindu-ne ochi în ochi,
Iar pleoapele-mi atârână greu, ca niște gânduri suspendate!
Ochii și trupul mărturisesc trăiri neprețuite... de moment,
Iar sunetul inimii îmi răspunde, dincolo de hotarele trupului!
Lasă-mă să-ți mărturisesc gândurile,
Ele fac bine sufletului meu, chiar și puse pe hârtie!

COPILUL DIN MINE

Uneori,
Deschid ușa sufletului ca să iasă în lume,
Copilul din mine.
Dar aici, întâlnește oamenii cu rutina lor zilnică,
„Roboți ai realității” care sunt mereu ocupați.
Îmi întinde mânuța și mă roagă să-l duc vara pe câmpiile înflorite,
Să alergăm după fluturi colorați.
Iarna, mă roagă să facem oameni de zăpadă,
Să stăm întinși pe spate, frunte la frunte cu cerul,
Iar norii să-și cearnă fulgii, ce se topesc pe fețele noastre
îmbujorate.
Mă ia de mână și mă poartă pe potecile pădurii, zâmbind,
Căutând ghiociei și viorele în prag de primăvară.
La TV căutam desenele animate cu pisicuțele Binx și Lulu,
Le urmărim aventurile distractive în lumea copilăriei!
Într-o zi, am să stric robotul meu,
Anulându-i comanda de rutină zilnică!

Atunci... mă voi juca cu timpul,
Cerându-i să-mi lase minutele și secundele pentru terapia prin joc,
Că nu mai pot și nu mai vreau să-nchid la loc în suflet,
Copilul din mine!

MEMORII

Azi, mă fură gândul și mă duce departe,
Prin celulele temnițelor și închisorilor comuniste!
Cuvinte ce răsună în urechi, ce îngrozesc și torturează.
Mă duce la supraviețuitorii, cu fețe palide și mâini tremurând,
La teama, disperarea și sentimentul de părăsire,
Ce l-au trăit părinții și bunicii noștri fiind condamnați
Pentru libertatea lor, de gândire și de exprimare.
Mă duce gândul, la morții fără interviuri,
Trecuți într-o altă lume... prin teroare,
La „Sfinții închisorilor”,
Ce au dus mângâiere, altor deținuți,
La nevestele văduve și la copii orfani,
Ce poartă în suflete, atâta suferință!
De sub pleoape, se preling lacrimi de durere, de compasiune
Și cad pe folia transparentă, de sub care
Florile răstignite pe o coroană de brad,
Nu mai pot respira!
Mor și ele la căpătâiul acestei pietre funerare,
Unde numele bunicului stă scris cu litere îngroșate,
Alături de definiția ce-l înobilează „deținut politic”,

Sub greutatea căreia rămân doar memoriile,
Pentru cei de azi sau de mâine!

OAMENI CU PAȘI MĂRUNȚI ȘI FEȚE TRISTE

Dimineața-și deschide ochii peste orașul amorțit.
E liniștel!
De prin ganguri, scări de bloc, autobuze și mașini,
Vin valuri, valuri de oameni,
Cu pași mărunți și fețe triste, ce par a fi...
Schelete plimbătoare fără zâmbete,
Îmbrăcate în haine pestrițe!
Își poartă tăcuți pașii, ducând cu ei povara sufletului,
Unii, au mâinile atârinate de sacoșele pline cu alimente
Pentru săptămâna viitoare,
Alții, duc povara bolilor, în mâinile tremurânde
Pe plasa cu medicamente, pentru alinarea durerilor.
Copiii, poartă în spate
Povara ghiozdanelor pline cu manuale școlare, culegeri și
caiete.
Claxoanele mașinilor cu șoferi nerăbdători,
Mai sparg din când în când liniștea-furnicarului pestriț.
Așteptăm ploaia! Dacă ploaia ar putea spăla povara,
De pe trup și suflet
Al oamenilor cu pași grăbiți și tăcuți,
Ne-am dezbrăca de hainele pestrițe
Și am fi o mare de nudiști... cu imagini uimitoare,
În schelete plimbătoare... cu zâmbete!

OMUL FĂRĂ CASĂ

Dintr-o Evă, ne naștem fiecare! Din iubire, sau păcat!
Trăim viața de la mic la mare, doar uneori, într-un mod
adevărat!

Ne facem case mari, pornind din temelie,
Și ridicăm pereții groși, punându-le ferestre până la cer!
Apoi, ne-nchidem sufletele într-o colivie,
Așteptând singurătatea ca să vie!

Ea se strecoară sub preșul casei, la intrare
Și – începe – a ne-nvăța doar primii pași, în unul sau în doi...
și-apoi,

Ne proiectează pe pereții goi, chiar umbra noastră,
Făcându-ne să credem... că trăim în doi!

Ne auzim doar pașii, prin camerele goale fără suflete
Și vedem închipuite – păsări negre, ce ies de peste tot,
Din toate găurile vieții, rămase „necimentate”.

Te-ai gândit vreodată ce ai face, dacă într-o zi...

Toate lucrurile materiale ar dispărea?
Ai rămâne gol! Fără haine, fără casă,
Ai rămâne doar cu casa sufletului, ascunsă undeva în dulapul
trupului

Rămas c-o ușă deschisă, spre chipurile dragi,
Adunate-n rama timpului!

Ai rămâne, c-o bază de cunoștințe, cu tot ce ai trăit de-a
lungul vieții
Peste care, nu vei mai putea întinde brațul, punând
degetele pe tasta delete!
Atunci... te vei încălzi cu razele soarelui,
Vei bea apă din lacrimile, ce se preling pe chipul tău palid
Și te vei acoperi cu frunzele tăcerii,
Uitând că ești un om... fără casă!

GHEMUL DE POEZIE

Cupola de sticlă a muzeului se-ncinge la soare,
Iar sala mare, se-ncălzește de la atâtea minți sclipitoare,
Ce-s purtate-n trupuri adunate ca un semn de-ntrebare,
Fiind adevărate cărți umblătoare,
Ce-abia – și mai poartă tăcute obositele picioare!

Și tremurând cu mâinile ce-s sfinte
Pentru penelul ce se scurge în cuvinte,
Deschid însemne, cărți și manuscrise
Și-ncep să citească din versurile lor, așa cum au fost scrise.
Un ghem de poezie se desface fir cu fir,
Împrăștiind în sala mare, doar liniște și „mir”,
Apoi, își iau la revedere unul de la altul,
Rugând pe bunul Dumnezeu și timpul,
Să-i mai țină pe cărarea vieții printre noi,
La anul, de-o fi vreme... să se-ntoarcă înapoi,
Să-și pună însemnele pe umbrele nopții,
Și să rămână în cutele vremii, ei... poeții!

Edit Novák

Data și locul nașterii: 9 mai 2000, Alba Iulia.

Studii: *Facultatea de Psihologie și Științele Educației, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj Napoca.*

Profesia/Ocupația actuală: *Masterandă.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Publicare în revista Discobolul*
- *Membru al Cercului de scriere creativă VERBUM.*

mă preschimb în insulă.
poji să rămâi cât vrei.

îți dospesc din sare și cenușă o lună nouă
netedă, neaselenizată.
te învață să culegi
marinari în plase de poliamidă
măturați la mal aproape translucizi
cu febre fictive sub frunte,
halucinează lumi din care n-au venit
întinde-le pe pleoape pudră somniferă
lavandă măcinată și argint coloidal
casiopiei din flori de tei și
andromede conservate în talc
cu gurile suprasalinizate
vor tălmăci în cor visul recurent
exilul și izbânda lui moise (îndurarea
ca taină sau virtute)
pânza ce îmi crește între omoplați
e un atlas alternativ.
închide ochii lansează corăbii
din coajă de nucă, cu
vâsle din ace de ceas
peste oceanul epitelial. promit
să te scufund numai pe întuneric.
în mugete ostenite de sirene
marinarii vor deznodăminte mitologice
nirvane noi după fiecare cântec

adăpostit în cortex
ca un fuior pe fus prin
sanctuarele de alge din urechi –

iar tu rămâi cât vrei

aici coasta mea e o treaptă
dincolo de care se încheie lumea.

omul fără casă
(sunt eu.)
de la tatăl meu am moștenit ochii
și neapartenența.
dar nu a fost destul – nu;
m-a privit și a spus:
ai ochii limpezi, du-i departe, adâncește-i
și mi-a legat de glezne sfere de granit
ce cadouri frumoase îmi dai, tată
sunt imobilă; un infinit oprit.
tu, o legendă care se propagă
în holurile goale și apele joase
ale amigdalei mele,
nu mi-ai ajuns în hipocamp.
îți știu cel mai bine salutul. înaintează ca un sunet
de clopot
se întoarce mereu, înghite tot
ce moșteniri frumoase îmi lași, tată
nu am învățat să mă mișc
sau să privesc oamenii în ochi
spațiul tău gol mă trage în jos,
la limita dintre lumea asta
și lumea de dinainte
rămân mereu la margine, la

începutul existenței

mele.

scriam cel mai mult când nu știam să vorbesc -
când
oricum aș fi alăturat cuvintele,
le-aș fi țesut împreună,
cu firul dur de lână al vocii rușinate
de propria vulnerabilitate
de gâtul întins ori dat pe spate
complet dezvelit și o țintă sigură
nicicând în realitatea aceea nu am simțit că mă știu apăra
oricare pereche de ochi aplecată chiar și indiferent
de cele mai multe ori indiferent peste mine
producecea în sfera organelor mele un zumzet sacadat o
scindare în miezul fiecărei idei pe care o aveam despre mine
îmi acopeream corpul cu orice
doar să nu fiu găsită
de perechile de ochi și niciodată
nu le dădeam ochii mei
niciodată
era un pact primordial cu mine
cu sinele meu și poate cu cine am fost într-o viață anterioară
să nu le dau ochii mei
să nu îi las să mă găsească

Răzvan Fugaciu

Data și locul nașterii: 02 decembrie 1993, Alba, județul Alba.

Studii: Universitatea „1 Decembrie 1918”, Alba Iulia, Facultatea de Teologie Ortodoxă, specializarea Teologie-Asistență Socială.

Profesia/Ocupația actuală: Cadru didactic în învățământul preuniversitar.

Activitate literară:

Poezii publicate în reviste și antologii:

„P(RO)EZIA” (Nr. 10/septembrie 2021; Nr.17/august 2022);

„OPT motive” (Nr. 84/octombrie, 2021);

„BOEM@” (Nr. 154/decembrie, 2021);

„Vâlcea Literară” (Nr. 1(3)/2022);

„Monitorul de Poezie ” (Nr. 43/mai, 2022);

„Extemporal Liric” (Nr. 15-16(78)/august, 2022);

„Golan” (Octombrie/2022);

Platforma „O mie de semne” (Decembrie 2022);

„Axis Libri” (Decembrie 2022);

Revista „Planeta Babel” (Ianuarie 2023);

Revista „Helis” (Iulie-Septembrie 2023);

Antologia VERBUM (Vol. 3, 2021, Vol. 4, 2022).

Poezii publicate în grupul literar „Jurnal Poetic”.

*Povestiri publicate în antologia „Povești de Noapte Bună”, vol.1, 2021;
vol. 2, 2022.*

Premii literare: *Diplomă de participare – Stand-Up Poetry, ediția a IV-a, 2022; Diplomă – Gala Premiilor Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba, ediția a IV-a, 2022.*

Alte activități pe plan cultural:

- *Participare la Colocviul Tinerilor Scriitori, ediția 2021, Alba Iulia;*
- *Participare la Alba Iulia Stand-up Poetry, ediția a IV-a 2022, Alba Iulia;*
- *Participare la Gala Premiilor Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba, ediția a IV-a, 2022;*
- *Membru al cercului de scriere creativă VERBUM.*

timiditatea nu e o glumă

„barajul Kahovka a fost bombardat de greviștii din educație”
cea mai bună glumă făcută la miezul nopții
când te chinui să adormi
și îți zici: fericiți sunt bărbații care își găsesc liniștea
la pieptul femeii.
dar te gândești că singurătatea nu e așa de rea
cum se spune în tabloide, romane de dragoste
povești pe ulițele satului.
alții spun că e un plasure
sub care îți ascunzi timiditatea
sau o bubă uriașă
tratată cu toate pesticidele lui Dumnezeu.
un coșmar fără sfârșit
un cuvânt care ar trebui scos din dicționar, minte, univers
și înlocuit cu iubire.

singur de revelion

de revelion
singuraticul și-a pus speranța în vâsc
trebuie să uite tot ce a fost rău
în 2022.
să își înece amarul în sticla de șampanie
până amețește
până înțelege că
oamenii nu sunt la fel
fă ceva, băiatule
scoate-ți hainele din dulap
și croiește-ți drumul tău.
cui îi pasă că dormi prin subsoluri
cui îi pasă că te vor lătra câinii
cui i-ar păsa de visurile tale
când tot ce-ți dorești e
să-ți găsești o iubită frumoasă.

covorul lui Aladin

imaginează-ți un loc cu douăzeci de pisici
albe și negre
rostogolindu-se pe covorul lui Aladin
într-o noapte geroasă.
te uiți în ochii lor
și fumezi țigări pe datorie.
de obicei, pisicile adorm în brațele tale
încălzindu-ți trupul până dimineața
când le-ai zis: Pisicilor, miluiți-mă și vindecați-mi sufletul
căzut în patimi
apoi cereți-mi orice
vă voi da până la jumătate din fericirea mea.
dar ele au cerut capul singuraticului
pe o tavă de argint

pieptul meu fără inimă

la TV
un film de groază
unui om i se scoate inima
o răcește cu gheață
și plânge.

plâng și eu
ghemuit pe canapea
ronțăind alune.

mă gândesc
la pieptul meu fără inimă.
dacă aș putea să o fur
în noaptea asta
când paznicii dorm profund.
dar cum
să trec de Dumnezeu
El nu doarme niciodată.
pieptul Lui
e plin de inimi rănite
din care curg șiroaie de lacrimi.

viața socială începe cu un bip

îți lași barba să-ți crească până la piept și părul
până la umeri
să nu te recunoască nimeni
când mergi la întâlnire cu viitoarea iubită.
o nouă încercare
după câteva eșuate din cauza timidității.
dar cel mai grav sunt unghiile
au prins culoarea pământului
și zgâriau numele tău din litere arabe
unele sunt scrise pe antebraț
altele le-am uitat într-un magazin erotic
intrasem din curiozitate
crezând că acolo voi găsi iubirea
n-a fost să fie
mi-am jurat să nu mai intru niciodată.
acum vizitez catedrale și mănăstiri de maici
o iubire infinită
trasată cu limba pe veșmintele călugărești.
bun, Dumnezeu să mă ierte.

Lăbuș

mă gândesc la Lăbuș
câinele unchiului
lovit de mașină
în timp ce venea spre casă.

uneori mă simt vinovat
de suferința lui.
dacă nu deschideam ușa
nu se întâmpla asta
n-o auzeam pe bunica
strigându-l cu disperare.

trebuia să fiu mai atent
când am ieșit din curte.
trebuia să-l strig
dar n-am făcut-o
am plecat
și la întoarcere l-am găsit
plin de vânățăi.

*

unchiu' îl iubește pe Lăbuș
îl ține în brațe
îl caută de purici
îl mângâie.
acum e bătrân
în curând își va găsi un loc
unde să doarmă
câinii mereu fac asta.

cine să îmi pupe rana?

sparg nucile cu pumnul
pe placa de beton
palma se înroșește
ca în copilărie
când cădeam cu bicicleta.
„dă la mama să pup”
și îmi trecea.
acum sunt mare
cine să îmi pupe rana
de șapte ori câte șapte
(of, tot mă doare)
dacă nu tu
o fată drăguță cu părul împletit.

opincarul

nu mai cumpără nimeni opinci
mi-a spus bătrânul
când tăia o bucată de piele.
au plecat toți
să-și încerce norocul la oraș.
acolo viața e mai bună
au curent electric, apă curentă
mașină de spălat
autobuze
să-i plimbe prin toate locurile.
eu stau aici
în coliba mea de paie
și privesc munții
și ei mă privesc pe mine
un bătrân neputincios
cu mâinile bătătorite.

cândva voi pleca
unde se duc morții și nu mai vin
dar nu sunt trist
poate Dumnezeu mă va lăsa
să-l încălț picioarele cu opinci.

ne întoarcem la amintirile din copilărie

pupuri pe foi de varză
struguri zdrobiți cu picioarele
povești în tindă, la lumina felinarului
zile când
timpul nu avea sfârșit.
copiii mușcau dintr-o pâine
și erau mai fericiți.

singurătatea
nu trecea Târnavă Mare
nici Mureșul.
îi dădeai o bere
și stătea la locul de interferență
unde s-a înecat
fiul cel mic al ciobanului.

lumea de acum
o mare (veșnic) tulburată
iar eu alerg
desculț pe malul ei.

CUPRINS

Savu Popa	5
Adela Filipan (Adeline Mondevous)	9
Adina Maria Oarga.....	23
Bianca-Maria Crişan.....	35
Bianca Goadă.....	41
Camelia Morda Baciú.....	51
Casandra Ioan.....	61
Cristian Ciapa.....	67
Dalia Rădac	73
Elena Marica	83
Elena Mateica	87
Giulia Maria Oneţ	99
Ilinca Dragomir	105
Ioan Alexandru Morar Sitar	113
Lucian-Dragoş Bogdan.....	125
Marinela Tcaci.....	139
Mona Carnat.....	149
Edit Novák.....	161
Răzvan Fugaciu.....	167

